

Jeroen P. Broks

De Kronieken van Phantasar

Irreversibel

Noot van de auteur:

Dit verhaal volgt meerdere personen, soms onafhankelijk van elkaar. De afstanden dat deze personen zich van elkaar bevinden is soms zeer groot. Daardoor kan het soms zijn dat dat een hoofdstuk dat later in het boek staat zich soms "in werkelijkheid" enkele uren (of "vecta's" waarin de inwoners van Phantasar zelf rekenen) eerder afspeelt. Enkele dagen tot zelfs enkele jaren tot bijna een eeuw is zelfs mogelijk (gezien het feit dat een aantal rassen dat in dit verhaal meespeelt veel langer meegaat dan de moderne mens). Twee hoofdstukken die zich zelfs op exact hetzelfde moment afspelen is ook mogelijk.

Buiten die "algemene voertaal" van Phantasar (die standaard door de meeste Elfen, Vulpi en Befindo's gesproken wordt) die in de meeste gevallen gewoon in het Nederlands wordt weergegeven (op een paar uitzonderingsgevallen na), zijn geen van de overige talen volledig uitgewerkt, en teksten die in deze talen worden weergegeven kunnen om die reden in latere edities worden veranderd.

Een mogelijk misverstand wat ik voorafgaand aan dit verhaal even uit de weg geruimd wil hebben. Een van de rassen die men in dit verhaal zal aantreffen is het "Vulpus" ras. "Vulpus" is enkelvoud en "Vulpi" is meervoud. Vergelijkbaar met "politicus" en "politici" en "medicus" en "medici".

Mijn ontmoeting met Dmitri

Ik weet niet waarom, maar ik stond daar, ergens in het najaar. Het moet half jaren negentig van de twintigste eeuw geweest zijn. Ik was vanuit de suikerfabriek bij de stoplichten (die weer eens tergend lang op rood stonden) overgestoken en hield halt bij het water met uitzicht op een muur. Iedereen in Breda kent de locatie. Naar verluid zou deze een belangrijke rol hebben gespeeld in de geschiedenis van de stad. Niet dat ik daar het fijne van ken. Ik vind geschiedenis op zijn tijd zeer interessant, maar ik weet er niet genoeg vanaf om daar hier over uit te wijden. Ik zou waarschijnlijk alleen maar door een historicus op de vingers getikt worden. Goed ik dwaal af, want het is voor dit verhaal niet echt relevant. Ik geloof ook niet dat ik op dat moment over die geschiedenis nadacht. Misschien wilde ik gewoon even tot rust komen terwijl ik over het water keek. Water heeft mij altijd al rust gegeven. Ook al was ik er destijds niet bepaald gerust op dat het water ook schoon was. Of mijn vrees terecht was weet ik eigenlijk ook niet, maar ook dat was niet belangrijk. Ik weet eigenlijk niet hoe lang ik daar gestaan heb. Het adres waar ik destijds woonde ervoer ik niet bepaald als een paradijsje. Misschien dat ik daarom daar wat rust wilde hebben. Doch, de weg waar ik langsliep, is niet de plek om dat te vinden, met al die auto's die eroverheen razen, waarbij ik ook sterk de indruk kreeg dat de meeste automobilisten hun rijbewijs bij een pak suiker cadeau hebben gekregen. Het is best wel vreemd dat een mens soms dingen doet, die hij zelf niet goed kan verklaren. Na een lange tijd, liep ik verder, langs de Prinsenkade. Bij de ondergronds parkeergarage stond weer even stil. Ik weet niet waarom. Parkeergarages zijn nu niet bepaald zo bijzonder, en over dit exemplaar had ik gehoord dat ze constant last hadden van lekkages. Ik weet nog goed hoe de gemeentepolitiek destijds nog aan het overleggen was of de garage wel of niet moest worden verwijderd zodat het weer een haventje zou worden, net als vroeger. Enfin, nu er weer water op die plek is, weten we wat het geworden is. Ik liep verder, maar wist eigenlijk niet waarheen. Ik geloof dat ik het besef ook kwijt was dat ik überhaupt liep. Tot het moment dat ik iemand vervloekte die met plankgas de Tolbruggarage uit kwam gescheurd,

of heette die toen al Barones? Misschien had ik zelf beter op moeten letten. Ik liep verder en kwam al snel aan in de Karnemelk straat. Niet de plek waar je wil wezen als je niet lekker in je vel zit. Bussen reden af en aan en ook veel mensen uit de winkelstraten die zonder te kijken door het rode licht de straat overstaken. Uiteindelijk liep ik een café, binnen, waarvan ik de naam verder niet zal noemen. De meeste Bredanaren zullen de locatie zeker kennen. Hier was het vrij rustig. In het midden stond een grote tafel gevuld met kranten. Eigenlijk zat er op het moment dat ik binnen kwam alleen een man die ik nooit eerder had gezien aan de bar. Ik schonk er een aandacht aan en liep naar de grote tafel en ging bij een hoek zitten. Misschien dat er nog iets boeiends in de krant stond.

Ik had net een krant gepakt en bekeek de koppen zonder ze echt te lezen toen er een stem klonk:

“Oe kaikt een beetje afvezig. Jai hebt het moeilok, ies oet niet?”

Ik keek verschrikt op. De man was vanaf de bar naar de tafel gekomen en stond eigenlijk aan de andere kant van de hoek waar ik aan zat.

“Pardon?” reageerde ik verbaasd.

“Veronskoeldik mai. Ik kan gevoon zien dat jai niet lekker in oew vel ziet.”

“Ik geloof dat ik een beetje een klein dipje heb,” zei ik droogjes. “Niet veel bijzonders.”

“Mieskien njet,” zei de man. Ik bekeek hem nog eens goed. Hij droeg een blauwe spijkerbroek, een rood shirt met daarover een trainingsvest. Hij had een tamelijk jeugdige uitstraling, dat was ondanks zijn spiegelbril goed zichtbaar, maar het meest opvallende was zijn Russische ijsmuts. Ik vroeg me af waarom hij het ding droeg, want hoewel het weer echt niet al te zomers was, was het toch nog niet koud genoeg om met een ijsmuts rond te lopen.

“Hoe heet jai?” vroeg hij opeens.

“Eh... Jeroen,” zei ik stomverbaasd.

“Noem mai maar Dmitri,” zei de man. “Dmitri Morkov. En verkeef mai main accent. Iek heb keloof ik iets te lank in Roesland kewoond.”

“Oh,” zei ik terwijl ik dit ter kennisgeving aannam.

“Zo lank aikenloek dat iek main aigen taal njet meer zo koed spreek.”

“U komt niet oorspronkelijk uit Rusland?”

“Njet,” zei Dmitri. “Maar iek denk dat jai mai tok njet geloov als iek vertel waar iek vandaan kom.”

“*Try me*,” zei ik nonchalant.

Dmitri lachte.

“Iets van mai drienken. Een vodka?”

“Nee dank je. Ik denk niet dat wodka me nu goed zou doen,” zei ik eerlijk.

“Ah, natoerloek, keen vodka out Roesland, maar eerder een cola out Amerika.”

“Een cola is goed. Niet omdat het uit Amerika komt.”

“Iek maakte maar een krapje. Iek drink ook een cola mee,” lachte hij. “Twee cola alstoeblijft.”

Een jongen achter de bar schonk in en Dmitri nam het van de bar en schoof mij het glas toe.

“Weet joe,” zei hij toen. “Het ies voor jou mieskien lang keleden, maar iek herinner mai veel. Iek heb veel gereisd. Ook veel geveerkt voor mensen voor wie ik niet weet of iek er wel voor wiede werken, maar iek wilde niet opvallen. Iek denk nog steeds met een beladen gevoel teroek aan mijn heriennerieng aan de dak dat die laider van... hoe heet dat land ook alveer? Doetsland?”

“Duitsland?”

“Dat land bedoel ik. De Roessische president tekende een verdrak met die laider. Met dat donkere zwarte haar en dat korte snorretje?”

Ik moest even denken.

“U lijkt te willen zeggen dat u erbij was toen Adolf Hitler en Joseph Stalin een niet-aanvals-verdrag met elkaar sloten?”

“Noe je die namen zekt herinner iek ze weer.”

“Maar, sorry dat ik het zeg, maar zo oud kunt u toch niet zijn?”

“Iek zai tok dat joe me niet zou keloven. Ik was erbai ien de bevailiging. Iek heb in de jaren daarna nok in de bevailikink van de Sovjet-Oenie keworkt.”

“U bedoelt de KGB?”

“Ja,” zei Dmitri kalm. “Iek deed het njet voor die Oenie. Iek was er niet voor of teken. Iek wiede alleen maar njet opvallen. Iek weet njet hoe iek daar gekomen ben.”

“Weet u echt niets van daarvoor?”

“Dan moet iek even denken,” zei Dmitri. “Iek was niet zo lang daarvoor in oew land. Mikiel de Roeter had toen een Enkels schiep boetgemaakt. Of was dat toch al veel lanker keleden? Jaren stellen voor mai niet zo veel voor, weet oe?”

“Michiel de Ruyter? Hoe oud bent u dan?”

“Een beetje een onbeskaamde vraak, vind oe ook njet?”

“Sorry.”

“Dat keevt njet. Maar keloov diet, iek ben veel ouder dan iek er voor oe oetzie. Iek weet niet waarom, maar mieskien ben joe dekene aan wie ik een geskiedenis die nok veel lanker keleden ies kan toevertrouwen. Het zal voor oe mieskien niet meer zijn dan een fantastisch verhaal en als dat ies hoe deze keskiedenis moet verder bestaan dan zai dat maar zo. Iek wiel hem in ieder keval njet laten oetsterven. Mieskien ben jai de joeste man aan wie iek het verhaal kan overdragen.”

Dmitri zuchtte.

“Heb je de taid om naar main verhaal te loesteren?”

“Ik ben geloof ik al weken geplaagd door verveling,” zei ik. “Dus of ik uw verhaal ga geloven of niet, ik ben wel in voor wat afleiding.”

“Koed, waar zal iek bekiennen?”

Moriquo

Moriquo lag languit op het strand. Het was donker. Lunar, de grootste van de drie manen van Phantasar stond hoog aan de hemel. De kleinere manen, Mono en Lundi, waren niet te zien. Moriquo wist dat astrologen altijd grote betekenis hechtten aan de stand van de hemellichamen. De zon, de sterren, maar met name de stand van de drie manen. Het was een hete dag geweest en daarom was de koele zeewind die over hem heen blies zeer aangenaam. Hij probeerde te ontspannen, maar dat lukte voor geen meter. Het was ook niet niets waar hij Parletta mee belast had. Parletta was een jong meisje van honderdnegevenzeventig jaar oud. Zij was zo'n beetje zijn dochter in alles behalve in bloed. Dat alleen al maakte hem soms wel eens bezorgd. Hij was zelf een Elf van de eerste Generatie. Hij was het allereerste levende wezen in het bestaan van Phantasar. Hij was geschapen in de Tuin van de Schepping, maar toen hij daar ontwaakte bestond deze alleen maar uit een kale vlakte vol zwarte aarde, waar later veel planten op zouden groeien. Dat was nu al heel lang geleden. Moriquo kon het zich echter nog als de dag van gisteren herinneren. Hij was gezegend met de eeuwige jeugd. Parletta was van vele generaties later, wat bij Elfen onder elkaar ook wel de Derde Generatie werd genoemd, ondanks het feit dat er tussen Parletta en haar verre voorouder van de Eerste Generatie waarschijnlijk al ontelbare generaties hadden gezeten. Moriquo had Parletta een bezoek gebracht op de dag dat zij voor het eerst het licht mocht aanschouwen. Er was toen al meteen een klik. Toen kort daarna Parlettas vader bij een ongeval om het leven kwam, heeft Moriquo haar moeder vaak geholpen bij de opvoeding en zodoende kon hij uitgroeien tot een soort vader. Maar Parletta was geen kind meer. Over enkele deca's zou zij haar honderdtachtigste verjaardag vieren en voor de Elfenwet volwassen worden. En wat was Parletta mooi geworden. Ze had lang blond krullend haar en ze kon je altijd aankijken met een blik waar bijna ieder mannenhart van smolt. En ze

had haar bouw ook nog mee. Iedere kunstenaar die naakte vrouwen in zijn werk uitbeeldde zou met haar als model het perfecte kunstwerk kunnen afleveren. Moriquo had zich vaak afgevraagd waarom de ene vrouw mooier was dan de andere. Natuurlijk waren alle vrouwen mooi, maar soms was er een exemplaar waarop de schepper zich met veel overvecta's had uitgesloofd tot hij echt van vermoeidheid in elkaar zakte, maar wel uitzonderlijk tevreden kon zijn over het resultaat, en naar Moriquos mening was Parletta zo'n exemplaar. Moriquo had, sinds zijn geliefde Amora was verslonden door monsters, maar door de hand van de Schepper weer was hersteld en herrezen als de godin van de Liefde en de Lust, weliswaar wel wat fysieke contacten gehad met vrouwen, maar echt veel behoefte leek hij er niet meer aan te hebben. Toch Parletta was zo mooi en lief, dat hij diep van binnen bang was dat als Parletta volledig volgroeid was hij wel eens kon gaan begeren. Het was eigenlijk niet belangrijk of Parletta zich wel of niet door hem wilde laten begeren. Een meisje begeren dat je van baby tot vrouw hebt zien opgroeien en aan wiens opvoeding je zo'n grote bijdrage hebt geleverd, dat hoorde gewoon niet. Het ergste was nog dat ze in opleiding was voor het priesterschap juist in de tempel van Amora. Zijn vrouw en dan ook nog eens de godin van de Liefde en de Lust. Ze zou Elfen die ongelukkig zijn in de liefde gaan begeleiden naar een nieuwe partner. Maar ze zou soms ook zelf wat liefde geven aan hen die dat nodig hadden. En dan alle vormen van liefde, ook de lichamelijke liefde. En daarom was haar rode priestergewaad weliswaar van haar schouder tot de grond reikend. Tegelijkertijd gaf het een klein inkijkje van wat haar volmaakte lichaam te bieden had en dat maakte het met de dag moeilijker geen gevoelens van begeerte te hebben.

Moriquo kwam overeind. Hij tuurde over de zee. Parletta bleef nu wel erg lang weg. Hij schatte de tijd nu op negentien vecta's en plusminus negenhonderd millo's. Dat was dus bijna middernacht. Eigenlijk was hij verschrikkelijk laf, zo vond hij zelf. Hij had dit eigenlijk zelf moeten doen. Maar Parletta was nu eenmaal beter in verstoppertje spelen dan hij en het verbaasde hem altijd hoe hard zij in haar lange gewaad kon lopen.

“Psst, heer Moriquo,” fluisterde iemand achter hem.

Moriquo schrok en draaide zich met een ruk om. Parletta stond

achter hem. Ze was duidelijk moe, dat kon je aan haar ogen duidelijk zien. Toch straalde ze datgene uit wat Moriquo altijd in verlegenheid bracht. Ze had haar gewaad aan. De mouwen waren wijd, maar rond haar bovenlichaam zat het als een tweede huid om haar heen. Het was open zodat je nog net een stukje van haar borsten kon zien en de opening sloot zich net boven haar schaamstreek. De manier waarop het maanlicht op haar schein, waardoor de schoonheid van haar lijf nog meer geaccentueerd werd hielp al helemaal niet.

“Is het gelukt?” vroeg Moriquo.

“Ja, hij zit in mijn draagzak te slapen,” zei Parletta. “Hij moet onmiddellijk aan de borst wat hij is echt uitgehongerd.”

“Hoewel er geen tijd te verliezen is, is hem voeden even een latere zorg,” zei Moriquo. “We moeten hier zo vlug mogelijk weg, voor iemand ons ziet en vooral voordat *zij* ons ziet!”

“Dan moeten we wel snel lopen,” zei Parletta. “Ik weet niet hoe lang hij nog te leven heeft, maar het zal me niet verbazen als hij bij aankomst al overleden blijkt te zijn. Hij ziet er echt slecht uit. Extreem vermagerd. Bijna verschrompeld. Als ik niet snel de hut moest verlaten had ik hem ter plekke geprobeerd te voeden. Hoe kan een moeder haar kind zo iets aandoen?”

“Die vraag is een latere zorg, Parletta,” zei Moriquo. “Ik zou ook graag willen weten hoe het zo ver kon komen, maar nu moeten we eerst zorgen dat we hem in mijn hut krijgen en voeden. Daarna zoeken wij het hoe en waarom wel uit.”

Parletta knikte instemmend en Moriquo keek naar de draagzak die ze droeg. Een baby lag hierin te slapen, of was hij gewoon versuft van de honger? Hij zag er echt heel ongezond uit. Snel begon Moriquo te rennen en Parletta volgde. Moriquo was Parlettas schoonheid nu totaal vergeten. Het beeld van het kind stond op zijn netvlies gebrand terwijl hij doorliep.

“Hoe? Zeg me hoe kon je dit laten gebeuren?” mompelde hij.

Oranya

Oranya lag in diepe slaap toen het gekraai van de haan haar oren bereikte. Het duurde even voordat het doordrong, maar uiteindelijk werd ze wel wakker. Ze draaide zich op haar rug en keek opzij. Het was wel vreemd, die lege plek in bed waar normaal gesproken Wilmus lag. Niet dat ze over hem inzat. Het was niet de eerste keer dat hij lang van huis was. Maar toch, het was altijd toch weer akelig stil als hij weg was. Ze kwam omhoog en probeerde haar vleugels te strekken. Dit was lastig. Oranya was een Befindo en de vleugelspanwijdte van een Befindo was nog al eens groter dan een gemiddelde slaapkamer. Ze stond op en liep naar de teil water die op een klein dressoir stond. Ze pakte de spons die ernaast lag en doopte die in het water. Ze stapte in een houten tobbe die op de vloer stond en kneep de spons boven haar hoofd uit en liet het koude water over haar blote lijf stromen. Zo begon ze altijd haar dag. Ze pakte een handdoek en droogde zich af en stapte naar een rekje waar ze de dag ervoor al een schone toga had neergelegd. Ze trok deze aan en liep naar buiten. Ze opende een deurtje waarachter een grote spiegel stond. Hier strekte ze haar vleugels eens goed, daar ze nu alle ruimte had. Ze greep met haar handen naar haar vleugels, vlak bij het punt waar deze in de rest van haar lichaam overgingen. Hier zaten een paar vetklieren. Met haar handen kneep ze deze allebei leeg en met het vet dat nu aan haar handen zat streek ze haar vleugels in. Dit was altijd het belangrijkste moment in de lichaamsverzorging van een Befindo. Het vet moest dienen om de vleugels schoon te houden, maar ook om ze regenbestendig te maken, zodat een Befindo bij nat weer nog altijd kon vliegen. Ook bij droog weer was het vet van groot belang. Het vormde ook de voornaamste bescherming tegen van alles wat de vleugels kon beschadigen wat bij het vliegen van groot belang was. Buiten dat was het ook een stukje ijdelheid. Je kon beter een gezicht vol wratten en puisten hebben en een uur in de wind naar poep en pies stinken dan dat je vleugels er onverzorgd uitzagen. Een lelijke meid met mooie vleugels vindt sneller een man dan

omgekeerd, luidde dan ook een bekend spreekwoord onder de Befindo's. Oranya keek tevreden naar haar vleugels. Daar kon ze vandaag in ieder geval niet meer op beticht worden.

“Mag ik de spiegel nu, mam?”

Oranya keek om. In de deuropening stond een meisje. Ze moest ongeveer een jaar of twaalf oud zijn. Ze had blond haar en droeg een lila toga.

“Zou je niet eerst een paar schoenen of sandalen aantrekken, Aziëlla?” zei Oranya. “Je weet dat het grind buiten nogal scherp kan zijn en je moet wel je voeten mooi houden. Je vleugels zijn niet het enige goed dat belangrijk is.”

“Mijn voeten kunnen wel wat hebben, hoor.”

“Dat kan wel wezen, schatje, maar je bent tenslotte mijn oudste dochter,” zei Oranya. “Jouw naam kan wel eens generaties lang meegaan in het huis van Gandron en als de eerste met jouw naam moet je goed voor de dag komen.”

“Nah, wie zou zijn dochter nu naar mij vernoemen?”

“Je kunt anders nog ver komen. De koning heeft een zoon van jouw leeftijd dus misschien word je ooit nog eens koningin.”

“Koningin Aziëlla? Yuck, zo'n namencombinatie zou NIEMAND serieus nemen.”

“Hoe dan ook doe iets aan je voeten voordat je naar buiten gaat!”

“Oké, mam!”

Net tegenzin deed Aziëlla een paar slippers aan en liep naar buiten. Oranya pakte een emmer en vulde deze aan de pomp. Ze liep het huis weer binnen deed het water in een grote ketel en deed het vuur eronder aan. Terwijl het water werd verhit pakte ze een theepot en deed hier een speciale voor deze pot gemaakte zeef in en vulde deze met theebladeren. Daarna pakte ze een paar broden, legde hier wat gezouten schapenvlees en een stevige schapenkaas neer. Op dat moment kwam er een nette man binnen.

“Oh, mevrouw, laat mij dat maar doen, u doet nu mijn werk.”

“Oh, breng ik je in verveling, Derimon? Ik doe ook wel eens wat zelf.”

“Maar u bent de stichter van het huis van Gandron. Het tweede huis van Aeria. U staat boven dit soort klusjes.”

“Zoals je wilt,” zei Oranya. “Zijn de jongens al uit bed?”

“Jazeker, mevrouw. Ze vroegen mij al of juffrouw Aziëlla klaar was met haar vleugels zodat zij de hunne konden gaan doen.”

“Misschien moet ik eens kijken of er geld is voor een tweede spiegel buiten, zodat we een einde kunnen maken aan die conflicten daarover,” zuchtte Oranya.

Op dat moment kwam er een koerier aangevlogen.

“Zo meisje, je vleugels zien er mooi uit.”

Aziëlla draaide zich om.

“Eh, dank je,” zei ze verdwaasd.

“Ik heb een brief voor je broer is hij er?”

“Welke broer? Ik heb er zoveel.”

“Misschien dat hij mij bedoelt,” zei een jongen die naar buiten kwam.

“Ben jij Gryon, zoon van het huis van Gandron?”

“Dat ben ik,” zei hij.

“Dan is deze brief voor jou,” zei de koerier. “Is jullie moeder er ook?”

“Geef die brief maar aan mij, ik geef hem wel aan ma.”

“Dat is mij goed,” zei de koerier. “Ik moet er weer vandoor. Ik zie jullie later weer.”

Gryon ging naar binnen terwijl hij de rol die op zijn naam stond openrolde.

“Dat is goed nieuws,” zei hij. “Ik word toegelaten op de Koning Herondo academie.”

Oranya omhelsde haar zoon en kustte hem op beide wangen.

“Ik hoop dat je een groot soldaat mag worden, jongen,” zei ze.

Het was wel opvallend, want je zou nooit geloven dat Oranya de moeder was van Gryon. Als je gezegd had dat ze zijn oudere zus was had je het veel eerder geloofd. De Befindo's waren in principe onsterfelijk. Ze gingen niet dood aan ouderdom. Alleen onnatuurlijke doodsoorzaken, zoals een ongeluk of moord eiste soms het leven van een Befindo. Ze rolde haar eigen brief nu open.

“Ik had gehoopt dat ik nog een paar dagen langer met jullie had kunnen doorbrengen, jongens. De koning heeft mij helaas nodig.”

“Kan de koning zijn eigen boontjes niet eens doppen?” zei Aziëlla geïrriteerd terwijl ze aan tafel schoof.

“Een beetje meer respect voor Zijne Majesteit, juffrouw,” zei

Derimon. "Het is wel onze koning."

"En heeft constant het advies van ma nodig," bromde Aziëlla.

"Dat is nu eenmaal mijn werk," zei Oranya. "De koning regeert over een groot gebied, meisje. Dat kan hij nooit alleen en daarom heeft hij adviseurs in dienst waar ik er eentje van ben."

"Hij heeft er nog meerderen? Waarom vraagt hij hen dan niet?"

"Dat zul je de koning zelf moeten vragen, meisje," zei Oranya. "Ik zal mijn plicht gewoon moeten vervullen. Als je wat ouder bent zul je dat begrijpen."

"Wat een onzin allemaal."

"Onzin of niet, maar ik heb nu eenmaal mijn verplichtingen," zei Oranya. "Kom jongens, laten snel gaan ontbijten."

Halbanor

“We moeten goed oefenen jongens. Oom Moriquo heeft me gezegd dat het aantal monsters de laatste tijd flink is toegenomen.”

“Dan zullen we weer een wedstrijd doen. Ik daag je uit.”

Halbanor trok zijn houten zwaardje en zijn tegenstander deed dit ook. Ze stonden beiden op een grote balk. Wie geraakt werd door het zwaard van zijn tegenstander van de balk afstapte of afviel was de verliezer. Het was een soort krachtmeting tussen Halbanor en zijn vriendjes. Hij was nu precies honderd jaar. De tijd naderde dat hij niet langer meer een jongetje zou zijn, maar een man moest gaan worden.

Op een afstandje stonden Moriquo en Parletta het schouwspel te bekijken.

“Hij zal waarschijnlijk weer gaan winnen,” zei Parletta. “Zo gaat het steeds. Hij heeft echt talent met een zwaard. Daar ben ik jaloers op. Ik kan me de laatste tijd nooit zonder lijfwacht door het bos begeven met al die monsters. Misschien moet hij mij ooit nog gaan beschermen.”

“Hoewel ik zijn vriendjes geen onrecht aan wil doen, heeft Halbanor nog nooit met een echt monster gevochten. Dat zal er heel anders aan toegaan dan een gevecht met zijn vriendjes. Daarom heb ik meester Ellanor ontboden. Hij kan elk moment hier zijn.”

“Ellanor? Maar dat is een grote eer voor hem. Hij schijnt de beste van de beste te zijn.”

Halbanor lette eigenlijk niet op het gesprek tussen Moriquo en Parletta. Hij concentreerde zich op zijn gevecht. Met een handige zwaard beweging wist hij zijn tegenstander uit balans te brengen en hij viel met een harde klap van de balk af. Halbanor kwam naar hem toe en stak zijn hand uit.

“Knap gedaan, Verimas,” zei hij. “Je had me bijna verslagen.”

Verimas pakte Halbanors hand aan terwijl hij omhooggetrokken werd.

“Dat was en vuile streek die je uithaalde, Halbanor.”

“Monsters zullen ook vuile streken uithalen,” zei Halbanor.

Verimas gromde even. Uiteindelijk besloot hij sportief te blijven en hij feliciteerde Halbanor met zijn overwinning.

Halbanor liep naar Moriquo en Parletta.

“Oom Moriquo, tante Parletta? Zagen jullie dat? Dat was goed, hè?”

“Ik heb geen verstand van zwaardvechten, jongen,” zei Parletta.

“Maar daar kan die man je misschien meer over vertellen,” en ze wees op de poort.

Halbanor draaide zich naar de poort. Een wit paard kwam het dorp ingelopen. Zijn berijder zag er vrij gespierd uit. Hij had lang zwart haar en had een snor, en dat was voor Elfen iets extreem zeldzaams. Niet veel later kwam er een pony het dorp in, bereden door een meisje van Halbanors leeftijd. Ze had lang kastanjekleurig haar dat bijna tot aan de kont van haar paard reikte.

“Heer Moriquo, het is een eer dat u me schreef. Is dat uw nieuwe vrouw? Sexy dame moet ik zeggen.”

Moriquo keek verschrikt naar Parletta die in haar gebruikelijke tenue liep. Hij was intussen aan dit tenue gewend. Hij vroeg zich af of hij zo sterk was geweest niet aan begeerte toe had gegeven, of dat het gevoel alsof hij zijn eigen dochter zou pakken niet sterker was.

“Dit is Parletta, een priesteres van de godin Amora,” zei Moriquo.

“Ze is niet mijn vrouw, maar heeft mij wel geholpen om Halbanor op te voeden.”

“Vergeef me mijn onbeschaamdheid, Uwe Heiligheid,” zei de man op het paard.

“Het geeft niet, heer,” zei Parletta beleefd. “Een vrouw in mijn positie is wel wat gewend.”

De man keek naar Halbanor.

“En ik mag aannemen dat jij Heer Moriquos pleegzoon, Halbanor, bent,” zei hij. “Mijn naam is Ellanor en dit is mijn dochter Pyrina. Ze moet ongeveer van jouw leeftijd zijn. Ik hoop dat je je al voor meisjes interesseert, want ik voel dat je met haar nog een leuk koppel kunt worden.”

“Pappa!” zei het meisje op de pony geïrriteerd. “Hou eens op mij aan iedere jongen die je tegenkomt te koppelen.”

Halbanor bekeek het meisje eens goed. Hij kon niet ontkennen dat ze er leuk uitzag, maar dat was het ook. Hij had geen meisjes nodig. Alleen maar zijn zwaard.

“Ellanor is een van de grootste zwaardmeesters in het land, jongen,” zei Moriquo. “Hij is opgeleid door Farlando.”

“De grote krijger die getrouwd is met Vrouwe Seya,” voegde Parletta toe.

“Ik weet wie Farlando is,” zei Halbanor. “Ik zou net zo goed willen worden als hij.”

“Dat is maar weinigen gegeven jongen,” zei Ellanor. “Iedere jongeling die een zwaard kan hanteren hoopt net zo goed of zelfs beter te worden dan Farlando. Slechts weinigen bereiken dat niveau. Maar als ik je zo bekijk, kun je wel eens het talent hebben om dicht bij hem in de buurt te komen. Heb je al een wapen. Ik bedoel een echt wapen en niet een houten zwaard.”

“Daar heb ik voor gezorgd,” zei Parletta. Ze opende een pakket wat ze bij zich droeg en haalde er een mooi zwaard uit. Het was geen groot zwaard, maar wel een sterk zwaard. De kling was niet smal maar ook niet breed. De greep was gemaakt met ruw leer zodat het stevig in de hand lag. In de pommel was een robijn verwerkt.

“Denk met het rood van de edelsteen maar aan mij,” zei Parletta. Halbanor vergat even zijn verbazing over het mooie cadeau door die laatste opmerking van Parletta. Hij kende haar niet anders dan in dit open gewaad of soms haar gesloten gewaad, maar beiden waren rood. Het was nu eenmaal de kleur van de godin Amora, maar voor Halbanor was het vooral de kleur waarmee hij Parletta identificeerde. Hij pakte het zwaard aan en hield het omhoog.

“Dank je, tante Parletta.”

“Je pleegmoeder heeft duidelijk niet de eerste de beste wapensmid voor je uitgekozen, jongen,” zei Ellanor. “Je kunt haar maar beter eer aan doen om tijdens de lessen goed je best te doen.”

Halbanor knikte. Het zwaard leek voor hem gemaakt. Het voelde goed. Zijn teleurstelling was dan ook groot toen Ellanor zei:

“Geef het nu maar even aan haar terug, want voordat we met een echt wapen gaan trainen zullen we het eerst met houten zwaarden moeten doen. Alleen als je echt goed geoefend bent kunnen we met echte zwaarden aan de slag. Zo'n goed zwaard in de hand van

iemand die pas net aan zijn training begint kan heel gevaarlijk zijn voor zijn gebruiker en zijn omgeving.”

Met tegenzin gaf hij het wapen aan Parletta.

“Geen tranen, jongen,” zei ze. “Ik zal goed op het wapen passen totdat Ellanor mij het bericht geeft dat je het zelf mag gaan hanteren.”

Halbanor knikte. Parletta had nog nooit tegen hem gelogen, dus vertrouwde hij haar volledig.

“Mij is ter ore gekomen dat je bijna altijd wint als je tegen je vrienden met houten zwaarden vecht. Laat eens zien wat jullie kunnen,” zei Ellanor.

Halbanor pakte zijn houten zwaard, maar dat voelde nu opeens echt als een dom stuk speelgoed nadat hij dat prachtige zwaard van Parletta vast had gehad. Verimas pakte zijn zwaard nu ook en leek nu echt te willen scoren voor de ogen van zo'n meester. Halbanor nam zijn positie op de balk in. Niet veel later maakte hij een paar slagen terwijl Ellanor kritisch keek. Ook Pyrina leek iedere beweging van Halbanor te volgen. Halbanor voelde nu meer tegenstand omdat Verimas duidelijk zijn beste kant wilde laten zien, desondanks wist Halbanor met de punt van zijn zwaard de borstkas van zijn tegenstander te raken.

“Niet slecht,” zei Ellanor. “Jullie zijn allebei uit het juiste hout gesneden om ooit echt tegen monsters te vechten. Hoe heet jij eigenlijk?”

“Ik ben Verimas, meneer.”

“Het is jammer dat ik liever één leerling tegelijk opleid, maar ik zal een aanbeveling voor je doen bij Yomoro. Hij is net als ik opgeleid door Farlando. Ik geloof dat hij momenteel geen leerling heeft.”

“Dank u, meneer.”

“Maar wat ik wel moet zeggen is dat jullie beiden ondanks dat dit geen slechte vertoning was beiden een verkeerde techniek gebruiken. Niet erg als je vriendschappelijk met houten zwaardjes vecht, maar in een gevecht op leven en dood zul je echt met de juiste techniek moeten komen, anders vertel je het niet na. En we zullen het ook nog over de nodige theorie moeten hebben en bereid je maar voor want dat zullen saaiere lessen worden. Noodzakelijk en belangrijk dat wel, maar oh zo saai. Ik had er zelf tijdens mijn opleiding ook zo'n hekel aan. Maar er zijn ook praktijklessen waarin we echt gaan

vechten. En mijn dochter Pyrina zal assisteren bij de lessen in het beschermen. Monsters verslaan is namelijk één ding, maar iemand beschermen is wat anders. Je mag het niet laten gebeuren dat je monster nummer één verslaat, maar monster nummer twee haar zou opeten omdat je daar even niet op hebt gelet. En haar per ongeluk doodslaan omdat je niet oplet is al helemaal een onvergeeflijke blunder. Gelukkig gebruiken we tijdens die lessen ook houten zwaarden en kan ze wel tegen een stootje, en als je ooit gaat trouwen kun je ook maar beter een vrouw krijgen die tegen een stootje kan zoals Pyrina.”

“Pa!”

Herondo

Aandachtig bekeek Koning Herondo het wapen van Aeria. Hij bekeek de tekst die onder het wapen stond.

Wat zoveel betekende als: “Ik zal altijd Aeria dienen”. Voor het eerst begon hij gevoel te krijgen dat die woorden meer gewicht hadden dan ze in eerste instantie leken te hebben. Er moest iets gebeuren en wel snel. De koning liep naar zijn stoel en ging zitten. De stoel had een soort U-vorm waarvan de uiteinde de armleuningen vormden. De stoel had geen rugleuning daar dat met de grote vleugels die Befindo's hebben alleen maar onpraktisch was. Vanuit zijn stoel bekeek hij het wapen nog eens.

Aeria was nog een jong koninkrijk. Koning Herondo heeft altijd goed beseft dat zijn rijk ooit op de proef gesteld zou worden. Het was al te lang goed gegaan. Iedereen leefde in vrede, er was eten en ruimte in overvloed en er was weinig tot geen criminaliteit. Weinig diefstallen, seksueel geweld was zeldzaam en moord was al helemaal iets wat bijna niet voorkwam. Ooit moest het een keer fout gaan. Aeria leek een Utopia en eigenlijk had niemand er bij stilgestaan dat een Utopia niet kan bestaan en als het al kan bestaan dat het voortbestaan ervan altijd maar van korte duur was. De koning wist altijd al dat het Utopia ooit zou stoppen, maar niemand wilde daar naar luisteren. Mensen horen nu eenmaal niet graag slecht nieuws en mensen staan doorgaans ook totaal niet open voor problemen die onvermijdelijk zijn maar momenteel nog niet tastbaar. Dat brengt alleen maar onrust, is slecht voor zaken, of men wil het überhaupt gewoon niet weten en zullen je voor een doemdenker houden om vooral hun eigen ogen gesloten te kunnen houden.

Maar het laatste rapport dat Artemis, hoofd van de ADVI, de Aeriaanse Dienst voor Veiligheid en Inlichtingen, had bezorgd, maakte duidelijk dat de tijd voor ogen sluiten nu echt voorbij was. Men moest in actie komen.

“Excuseer majesteit,” zei een soldaat die binnenkwam.

De koning keek de soldaat aan.

“Oranya, stichter van het huis van Gandron, heeft zich gemeld, Sire,” zei de soldaat. “Ze draagt een document bij zich waarin staat dat u haar opgeroepen heeft.”

De koning knikte. Er was een gevoel van opluchting. Eindelijk kon hij het probleem bespreken.

“Laat haar binnen,” zei hij.

De soldaat maakte een korte buiging en verliet de kamer. Niet veel later kwam Oranya de kamer binnen. Ze maakte een elegante buiging.

“Ga zitten, Oranya,” zei de koning. “Het spijt me dat ik u naar hier heb moeten halen. Ik had u graag wat meer tijd met uw gezin gegeven. Ik heb gehoord dat uw zoon op de academie is toegelaten.”

“Dat klopt, majesteit.”

“Mijn felicitaties,” zei de koning. “Uw man is een groot soldaat, en uw oudere zoon is ook al op een goede positie in het leger terecht gekomen dus ik weet zeker dat uw zoon net zo goed, of misschien zelfs nog beter kan worden dan zijn vader en zijn broer bij elkaar. Hoe maakt uw dochter het?”

“Aziëlla? Ze wordt opstandig. Ze wil groot zijn, maar heeft nog niet echt een goed besef van hoe de wereld werkt.”

“Het schijnt normaal te zijn. Hoe oud is ze nu? Tien?”

“Twaalf. Ja, ik heb andere moeders met een meisje van die leeftijd hier ook al over horen klagen. Ik hoop maar dat dit minder wordt naarmate ze ouder wordt.”

“Misschien is de situatie met je dochter vergelijkbaar met mijn probleem. Nou ja, het is groter dan dat. Ons rijk is jong en krijgt zijn eerste problemen en dat leidt opstand. Maar de opstandigheid is wel erg groot. De rapporten beschrijven zelfs een toenemend aantal moorden. En ik zou wel eens willen weten hoe dat komt.”

“Heeft Artemis geen verklaring in haar rapport opgenomen.”

“Ja en nee,” zei de koning. “Artemis vermoedt dat het met een

voedselschaarste te maken heeft, maar durft dit in haar rapport nog niet te bevestigen. Artemis kan als lid van de ADVI niet in de openbaarheid treden en daarom doe ik een beroep op u.”

“Op mij?”

“Uw naam en de naam van het huis van Gandron heeft al bekendheid over heel Aeria. U kunt dus gemakkelijk contact maken met het volk, u hoeft ook niet geheimzinnig te doen. En iedereen weet dat u in mijn naam handelt. Het zal het volk goed doen te weten dat ik het probleem serieus neem en graag alles in kaart wil brengen om tot een oplossing te komen. We kunnen echt niet meer wachten. In Shalka zijn al flinke gevechten en ook in andere delen zijn al veel gewelddadigheden. Het probleem lijkt zich snel uit te breiden en ik zou graag een oplossing vinden voordat heel Aeria één groot bloedbad wordt.”

“Dat klinkt ernstig, majesteit. Hoe lang speelt dit al?”

“Kort. Minder dan een half jaar geleden waren er al wat kleine schermutselingen, maar die stelden niet zoveel voor. Wat zeg ik, dat kan hooguit één of twee deca's geleden zijn. Ik zette Artemis onmiddellijk op een onderzoek, maar ze beschrijft dat ze het probleem met de dag erger zag worden.”

“Ik vertrek onmiddellijk, Sire,” zei Oranya. “Maar ik welk gebied moet ik beginnen?”

“In het kantoor van de ADVI. Daar zal Artemis je een briefing geven over haar bevindingen. En daarna moet je eens langs bij de gevangenis. Een militair met een behoorlijk hoge rang is nochtans gearresteerd. Ik vermoed dat het iets te maken heeft met de gebeurtenissen die Artemis beschrijft, maar die arrestatie vond plaats toen zij met haar rapport al onderweg naar hier was. Ik wil dat je met hem in onderhandeling gaat om uit te vissen of dat zo is. Ik geef u een document met mijn zegel mee dat u de volmacht geeft hem enkele toezeggingen te doen of zelfs enkele sancties op te leggen. Ik heb het idee dat we hem nog nodig kunnen hebben en dat is waarom ik hem nog niet voor de krijgsraad wil brengen, maar als hij niet meewerkt kunnen we hem alsnog naar de krijgsraad brengen.”

“Wie is deze soldaat?”

“Zijn naam is Quayaro,” zei de koning. “Een van de beste soldaten die ik heb. Hij vecht vaak met zijn linkerhand ondanks dat hij

rechtshandig is.”

“Waarom doet hij dat?”

“Omdat tegenstanders volgens hem in het nadeel zijn bij een linkshandige tegenstander omdat ze niet gewend zijn ertegen te vechten en als ze denken zijn linkshandigheid onder controle te hebben kan hij zo naar zijn rechterhand overschakelen om zijn tegenstander te verrassen. Dat is slechts een van de vele kwaliteiten die hij bezit. Als ik een bloedbad wil vermijden heb ik mannen met zijn capaciteiten hard nodig, dus als u met hem kunt onderhandelen en kunt achterhalen waarom hij nu in de bak zit en hem kunt corrigeren, zou ik u heel dankbaar zijn.”

“Ik zal proberen te doen wat ik kan,” zei Oranya.

“Dan kunt u nu gaan,” zei de koning vriendelijk. “Moge Yasathar u bijstaan.”

Lyh-Li

Lyh-Li keek over het water terwijl de golven over haar blote voeten spoelde. Ze wist niet waarom, maar aan zee lukte het altijd het beste om haar hoofd leeg te krijgen. Ze wist niet waarom ze dit zo vaak nodig had, daar ze eigenlijk buiten de toename van monsters niet zo veel had om zich druk over te maken. Misschien was het water niet meer dan een manier om te ontsnappen aan de dagelijkse sleur. Ze was een bekwaam magiër, hoewel ze daar zelf altijd zeer bescheiden over deed, al helemaal omdat Yuleria vele malen beter was dan zij. Maar omdat ze toch beter was dan vele anderen werd ze de laatste tijd nogal vaak gevraagd om haar kennis van magie in de praktijk de brengen en dat was best zwaar werk. Voor hier met haar voeten in de branding staan was toverkunst even niet nodig. Lyh-Li moest ook vaak denken als ze al dat water zag. Was dit het einde van de wereld? Of lag er ergens ver voorbij de horizon nog ander land? Zouden daar ook Elfen wonen, of misschien wezens die zij nog niet kende? Nooit, maar dan ook nooit was het idee bij haar opgekomen om de zee over te trekken om daar achter te komen. Dat was veel te gevaarlijk. Iedere Elf wist dat de zee misschien aan de oppervlakte er kalm uitziet, maar dat er onder het water oppervlak veel stromingen zitten en je van het ene op het andere moment totaal uit je route kan raken of soms zelfs een enkele reis zeebodem kon gaan maken. Over deze bezwaren had Lyh-Li eigenlijk ook zelden nagedacht. Het leek haar gewoon leuk om te fantaseren wat er eigenlijk voorbij de horizon zou zitten. Misschien kon ze die verhalen gaan vertellen aan ieder de het horen wilde. Lyh-Li haalde haar schouders op en gniffelde. Wie zou er eigenlijk naar die onzin willen luisteren? Het was tenslotte zo onproductief. Het was totale tijdverspilling, maar ergens misschien stiekem wel leuk.

Lyh-Li keek naar haar jurk. Normaal kwam deze tot haar enkels, maar ze had het laagste gedeelte nu in haar handen zodat het niet nat zou worden. Misschien was het een idee om dat ding dat steeds

minder lekker ging zitten helemaal uit te trekken. Het was tenslotte alweer een tijd geleden dat ze voor het laatst een bad had genomen en Whizzy, de genezer had altijd gezegd dat een bad in het zoute zeewater goed was voor de huid. Terwijl de branding weer over haar voeten kwam wist ze zeker dat het water van een hele lekkere temperatuur was, dus het perfecte moment om een bad in de zee te nemen was nu. De zee mocht dan misschien verraderlijk wezen, zolang je dicht bij de kant bleef en je er voor zorgde dat je altijd de bodem kon raken zonder kopje onder te gaan kon er eigenlijk weinig gebeuren. Je moest vaak wat verder van de kant af gaan om echt in de gevarezone te komen. Lyh-Li liep het strand op en liet haar jurk op de grond vallen, dat ging in een beweging in haar creme-keurige huid was meteen zichtbaar. Ze maakte ook haar donkerbruine haar los en liet het langs haar schouders vallen. Ze draaide zich met haar gezicht naar de zee en deed een stap richting het water, maar opeens stond ze stil. Langzaam draaide ze haar hoofd naar de struiken die aan de rand van het bos stonden.

“Wie je ook bent, ik weet dat je staat te gluren en als je zo graag naar mijn lijf kijkt, wil je dan ook zo sportief zijn om mij het jouwe te laten aanschouwen?”

Het bleef even stil.

“Stommetje spelen, hè?” zei Lyh-Li uitdagend. “Ik kan je ook met een toverspreuk achter die struik vandaan halen, maar ik doe het niet zachtzinnig dus ik hoop dat je strandzand lust, want ik kan niet garanderen dat je dat niet binnenkrijgt.”

“Nee, niet doen.”

Een jonge roodharige Elf kwam van achter de struik vandaan. Hij was niet groot en droeg een groen vest en een groene broek. Hij was gewapend met een boog en droeg een leren pijlenkoker op zijn rug. Op zijn gezicht stonden vele sproeten.

“Zerimbor? Wat doe jij hier?” vroeg Lyh-Li.

“Ik, eh, was op jacht.”

“Op jacht?”

“Ja, op jacht?”

“En wat hoopte je te schieten?”

“Reeën, konijnen, zwijnen, je weet wel het gebruikelijke spul.”

“Dan zit je wel een beetje op een vreemde plek vind je niet?”

“Hoe bedoel je?”

“De waarschijnlijkheid dat je er eentje in het bos tegenkomt is groter dan hier op het strand.”

“Eh ja, dat is zo?”

“Zeg eens was je hier om mij een bad te zien nemen?”

“Eh... nee?”

“Echt niet?”

“Nou ja, misschien.”

“Misschien?”

“U bent mooi, Vrouwe Lyh-Li. Ik... eh...”

“vroeg me af wat er onder die mooie jurk zit?” vulde Lyh-Li aan.

“Eh, nee, natuurlijk niet.”

“Ik heb betere leugenaars dan jij ontmaskerd, jongetje. En voldoe ik een beetje aan je verwachtingen.”

“Eh, nee, ik bedoel, het is beter dan ik verwachtte.”

Lyh-Li moest luidkeels lachen.

“Dat neem ik dan maar als een compliment, maar weet je de gouden regel van blote vrouwen bekluren?”

“Eh....”

“Alleen doen als je denkt dat ze dat goed vinden, maar dan moet je ook bereid zijn je eigen lijf ten toon te stellen als ze hierom vraagt.”

“Oh ja... en gaat u dat van mij vragen?”

“Dat heb ik al gedaan.”

“Oh... ja... da's waar ook.”

Zerimbor was duidelijk van slag. Elfen waren doorgaans niet preuts en alles laten zien wat je te bieden hebt, daar kijkt eigenlijk geen enkele Elf van op. Maar nu hij wist dat Lyh-Li hem op een andere manier zou gaan bekijken was het toch moeilijk om de kleren uit te trekken. Lyh-Li zag dit, maar besloot nog even wat langer te genieten van het gestuntel van Zerimbor.

“Laat me raden, Zerimbor, je hebt het zeker nog nooit met een vrouw gedaan?”

“Eh, nee.”

“Hoe oud ben je nu?”

“Ik, eh, ben vandaag honderdtachtig geworden.”

“Was je verjaardag vandaag? Mijn oprechte excuses dat ik dat vergeten ben. Misschien heb ik een leuk verjaardagscadeautje voor

je.”

“Een cadeautje?”

“Volgens mij heb je het al heel vaak met mij gedaan... in je dromen.”

“Oh... nee.. dat soort dingen doe ik niet?”

“Weet je het zeker?”

“Nou ja... een beetje wel ja...”

“Kom maar dichterbij, dan laat ik je droom uitkomen en leer ik je meteen de fijne kneepjes van wat vrouwen lekker vinden. Als de meiden uit je dorp erachter komen wat ik je allemaal geleerd heb zullen ze voor je in de rij staan.”

“Maar dat kan ik niet doen, u bent een Elf van de Eerste Generatie.”

“Is dat een probleem? Je bent niet de eerste blaag die van mij les krijgt. En hoeveel vrouwen van mijn leeftijd zien er nog zo goed uit als ik? En toch ben ik ouder dan jij ooit zult worden. Bedenk eens goed hoeveel ervaring ik heb die ik met jou ga delen. Is dat geen voorrecht?”

“Eh... eigenlijk wel, ja.”

Lyh-Li liep naar Zerimbor toe. Ze wist hoe hij zich steeds ongemakkelijker begon te voelen, maar ze wist ook dat iedere jongen zich ongemakkelijk voelde bij de eerste keer. Ze wou dat ze haar eigen eerste keer nog kon herinneren, maar daar dacht ze maar even niet bij na. Als Elf met veel ervaring op dit gebied, wist ze een Elf die er wel aan toe was, maar gewoon wat angstig was omdat het de eerste keer was, en een exemplaar dat er echt nog niet aan toe was wel te onderscheiden. Behoedzaam verwijderde ze de pijlkoker op Zerimbors rug en liet deze op de grond vallen.

“Een goed begin om een vrouw in de stemming te brengen is een kus,” zei ze toen.

Zerimbor dacht even na en gaf toen een kus op een van Lyh-Li's borsten.

“Oh, jij loopt meteen hard van stapel. Misschien moet je eerst hier beginnen,” zei ze en ze wees op haar lippen. Zerimbor gaf een kus op Lyh-Li's lippen en Lyh-Li voelde de zenuwen door zijn keel gieren terwijl ze zijn vest losknoopte. Zerimbor was stomverbaasd toen hij opeens Lyh-Li's lichaam tegen het zijne voelde. Zelf had hij altijd de grootste moeite dit vest open en dicht te knopen. Hoe had Lyh-Li dit open gekregen zonder dat hij het merkte? Lyh-Li zag de verbazing op

het gezicht van de jongen. Ze zag het hem allemaal denken, maar ze besloot te doen of ze dit niet doorhad. En duwde het vest van zijn armen af. Het was duidelijk dat Zerimbor niet wist wat de volgende stap moest zijn. Dus besloot ze zijn armen op haar rug te leggen en deze op en neer te bewegen van haar schouderbladen tot over haar billen. Het duurde even voordat Zerimbor het door had, maar op een gegeven moment nam hij dit over. Hij leek de slag goed te pakken te hebben en dat gaf haar de kans zijn broek te verwijderen. De pest was dat hij hoge laarzen aan had. Dat was even een latere zorg, ze genoot van het wrijven van Zerimbor's handen over haar lijf. Nu was het moment gekomen. Ze deed een kleine stap achteruit. Toen ging ze door haar knieën en wist snel de laarzen los te krijgen en Zerimbor werkte goed mee toen ze deze van zijn voeten verwijderde.

“Kom dichterbij het water,” zei ze. Zerimbor gehoorzaamde. Plotseling duwde ze hem op de grond. Nog voor hij zich kon oprechten had Lyh-Li hem in de houdgreep. Hij kon niet weg, maar wilde hij wel weg? Lyh-Li voelde die tweestrijd en besloot hem niet langer te laten spartelen. En terwijl de branding hen raakte ging ze snel op hem zitten en ging ze heen en weer. Ze had zijn handen op haar heupen gelegd en gaf aan deze mee te bewegen. Het was duidelijk dat Zerimbor niet wist hoe hij dit beter kon maken, maar dat hinderde niet. Lyh-Li vergat even de onervarenheid van de persoon waar ze op zat ging gewoon dat gene doen waarvan ze zelf het meeste kon genieten. Ze ging steeds sneller op en neer en ging even met haar handen over haar lijf terwijl ze dit deed. Dit momentje van extase had ze blijkbaar even nodig en ze merkte dat de aanblik dat haar jonge minnaar had terwijl ze met haar eigen lijf speelde hem op de juiste manier prikkelde want hij leek nu echt zijn verlegenheid te vergeten en zelf dingen te doen om snel aan zijn gerief te kunnen komen. Dit hinderde niet want dit maakte voor Lyh-Li dit alles alleen maar lekkerder. Ergens voelde Lyh-Li zich schuldig omdat ze beseftte dat ze dit niet voor Zerimbor deed. Ze was gewoon bezig zichzelf naar een hoogtepunt te helpen en dat was alles wat nu belangrijk was. Heel egoïstisch misschien. Zerimbor had het niet echt door en Lyh-Lis genot prikkelde hem goed en ze voelde dat hij zijn hoogtepunt bereikt had. Dit deed haar besluiten harder door te gaan en al snel voelde ze een schok door haar lijf gaan zoals ze die nog niet eerder

had gevoeld. Gek dat zo'n jonge jongen die nog maar net een man geworden was dit voor elkaar kon krijgen. Ze keek nu aan Zerimbor en voelde zich echt schuldig want eigenlijk had ze zijn lichaam alleen maar gebruikt als seksspeeltje, maar de gelukzalige glimlach op zijn gezicht deed haar besluiten dat het misschien beter was dit niet op te biechten. Ze liet zichzelf van hem afglijden.

“Kom,” zei ze. “Laten we ons even afdrogen en op het droge gaan liggen, het water begint omhoog te komen.”

Zerimbor liep naar zijn kleren en pakte zijn vest op.

“Laat die nog maar even liggen,” zei Lyh-Li.

Zerimbor keek op.

“We zijn toch klaar?”

Lyh-Li schudde haar hoofd en gebaarde hem te gaan liggen. Zenuwachtig gehoorzaamde hij.

Lyh-Li kroop tegen hem aan en legde haar hoofd op zijn borstkas en zorgde er voor dat haar borsten zijn lijf goed zouden raken.

“Dit ligt altijd lekker,” zei Lyh-Li. “Het is voor een vrouw fijn te weten veiligheid in de armen van een man te liggen na de daad. De man die haar beschermt.”

“U kunt volgens mij veel beter toveren dan ik schieten.”

“Sssht!” zei Lyh-Li fel. “Dat is niet wat een vrouw wil horen. Seks is meer dan alleen maar de lichamen tegen en in elkaar schuiven. Je moet er een beetje bij fantaseren. Stel je zelf nu even voor als de koene strijder die alles en iedereen aankan en mij als een arm en weerloos meisje die veiligheid in jouw armen zoekt. In mijn hoofd weet ik ook wel dat slechts een illusie is, maar het is een leuke illusie en het maakt dat jouw lijf nog lekkerder aanvoelt terwijl ik er tegenaan lig. Ik zou zo de hele nacht wel kunnen slapen.”

“Sla-slapen?”

“Of lig je liever in bed alleen?”

“Nou, eh, nee... eh ik... kunnen er geen monsters langskomen?”

“FOUT!” riep Lyh-Li. “Dat wil een meisje ook niet horen op een moment als dit.”

“Oh...”

“Maak je over de monsters geen zorgen. Ik heb avodakruiden in mijn tas zitten. Een handje van die dingen en de monsters mijden je als de pest. Standaard reisbenodigdheden, ik mag aannemen dat je

vader je dat verteld heeft.”

“Eh, ja.”

Lyh-Li boog over haar tas en pakte een handje van de benoemde kruiden en legde het naast de tas neer. Een simpel toverteken en een magisch vuurtje brandde naast hen. Lyh-Li gooide de kruiden erin en Zerimbor was verbaasd hoe deze in het zwevende vuurtje bleven zweven en langzaam verbrandde.

“Zeg me eens, was je echt helemaal naar het stand gekomen om mij te zien?”

“Ik wist dat u hier vaak kwam.”

“En je hoopte dat ik een keer naakt het water in zou gaan?”

“Eh...”

“Je bent zo voorspelbaar, zoals zoveel jongens van jouw leeftijd.”

“En geeft u hen allemaal les?”

“In het spel der liefde? Nee. Ik doe het graag en het liefst vaak, maar dat zou ik ook niet volhouden. Je kwam gewoon op het juiste moment naar me toe.”

Lyh-Li keek even bedenkelijk.

“Misschien heb ik je gebruikt,” gaf Lyh-Li nu eerlijk toe. “Sorry. Ik hoop dat ik mijn daad zodanig heb uitgevoerd dat het goed voelde.”

“U mag me best nog wel eens gebruiken.”

Lyh-Li kon het niet laten om te grinniken.

“Op één voorwaarde,” zei ze.

“En dat is...”

“Ik wil niet met je trouwen of met wie dan ook,” zei ze. “Ik wil graag de vrijheid en variatie. Doe het met mij als je plezier wilt maken en zoek een ander meisje als je een levensgezel zoekt, oké?”

“Kan ik dan niet het gene wat u me leert op haar gebruiken.”

“Ik raad je juist aan dat te doen,” zei Lyh-Li. “Zeg haar alleen niet dat je dat van mij geleerd heb. Dan krijgt ze het gevoel dat ze qua kunnen mij moet overtreffen of evenaren. Dat zet haar onder druk. Bovendien kan ze dat toch niet. Niemand kan mij evenaren, maar ik kan ook een ander niet evenaren. Iedere vrouw is anders, net als dat iedere man anders is. Dat maakt het zo leuk.”

“Oh.”

Het bleef even stil.

“Als ik het mag vragen,” zei Zerimbor opeens. “Waarom gaat u altijd

naar zee?”

Lyh-Li bleef even stil.

“De zee kalmeert me,” zei ze. “Ik weet niet waarom, het water geeft me rust. En soms neem ik er een bad in. Dat ga ik nu morgen bij zonsopgang ook doen. Ik raad jou aan hetzelfde te doen.”

“Waarom?”

“We hebben elkaars lichaam behoorlijk bevuild en dus kunnen we het maar beter even schoonmaken.”

“Oh.”

“Ik kan er ook graag bij fantaseren. Bij de zee.”

“Over wat?”

“Heb je jezelf nooit afgevraagd of het allemaal ophoudt bij de zee, of dat er nog iets achter de horizon is.”

“Uh, nee.”

“Ik heb me eens afgevraagd of ik zelf niet eens moest verzinnen of er land achter de horizon is. Of er Elfen zouden wonen net als wij, of wezentjes die wij totaal niet kennen.”

“Dat zouden gekke verhalen kunnen worden.”

“Ja, verhalen. Misschien moest ik die gaan rondvertellen. Maar niemand zal ze willen horen. Het lijkt me zo onzinnig.”

“Ik zou ze willen horen.”

“Nu moet je me niet in de maling nemen.”

“Ik meen het. Het kan leuk zijn om samen wat te verzinnen terwijl we over zee kijken en als we niets meer kunnen verzinnen dan dit weer te doen en te fantaseren wat we dan kunnen doen.”

“Hihi, je bent me er eentje,” zei Lyh-Li. “Ik geloof dat ik met een nacht met jou mezelf niet hoeft te vervelen.”

Lyh-Li ging nog eens goed liggen.

“Sluit nu je ogen maar en ga slapen,” zei ze. “Ik zal je morgen nog een les geven en dan mag een even alle controle op mij uitoefenen. Ik, een Elf van de Eerste Generatie, ben dan volledig in jouw macht, hoe vind je dat?”

“Wel, eh...”

“En daarna een bad in zee en dan begint het saaie leven weer,” zuchtte Lyh-Li. “Maar bedenk altijd, mooie momenten neemt niemand je meer af.”

Halbanor

“Jongen, ik weet dat dit saai is, echt waar, ik kan het al zeggen door het feit dat mijn dochter erdoor in slaap gevallen is. Ik vervloekte mijn meester ook toen ik dit allemaal uit mijn hoofd moest leren, maar het is zeer belangrijk dat je dit goed in je hoofd prent.”

Halbanor bekeek het zwaard dat hij van Parletta gekregen had nog eens goed. Voor het eerst vervloekte hij het ding.

Ellanor wees op de rode edelsteen die onderaan het zwaard zat.

“Deze robijn vormt nu welk onderdeel van het zwaard?”

“De pommel,” zei Halbanor.

“En dit?” vroeg Ellanor terwijl hij op het snijblad van het zwaard wees.

“De kling,” zei Halbanor.

“Zeer goed, en hoe noemen we het scherpe gedeelte van de kling?”

“De snede.”

“Zie je wel, je krijgt het wel erin, dan dit gedeelte van de kling?”

“Het racisso?”

“Fout!”

“Het ricossa?”

“Weer niet goed!”

“Het r...”

“Het ricasso, jongen. Prent het er goed in. Ri-cas-so!”

“Ri-cas-so,” herhaalde Halbanor.

“Zeg het nog een paar keer.”

“Ricasso. Riscasso. Ricasso.”

“Ik zal het morgen nog een keer vragen.”

“Ik het echt nodig dat ik dit allemaal weet?”

“En of het nodig is,” zei Ellanor. “Iedere zwaardvechter moet zijn materiaal kennen. Als we straks de theorie van het zwaardvechten gaan doornemen zal ik deze termen nog vaak gebruiken en dan moet je weten waar ik het over heb. Bovendien als je straks naar een wapensmid gaat en alleen maar zegt “mijn zwaard is kapot”, zal hij echt vragen of je iets specifiek wil zijn dan dat en dan zul je in de

juiste terminologie moeten kunnen spreken.”

“Dit is echt saai.”

“Later, als we het boogschieten gaan behandelen zul je ook alle onderdelen van een boog moeten kennen.”

“Ah, damn.”

“En het wordt nog saaier als ik het ga hebben over monsterkennis. Je wilt niet weten hoeveel soorten monsters er hier in het land rondlopen en alleen als je goed weet wat ze kunnen en niet kunnen heb je een gedegen kans om ze te overwinnen.”

Halbanor kon het niet laten flink te gapen.

“Jongen, blijf met je hoofd erbij. Ik had je bij het begin al verteld dat krijger worden niet alleen maar leuk is. Ik begreep toen ik de opleiding deed ook niet waar de theorie nu goed voor was.”

“Zijn de praktijklessen leuker?”

“Heheheh, dat vond ik altijd wel. Maak je echter nog niet al teveel illusies, want de theorielessen zijn misschien saai maar saai is alles wat ze zijn. De praktijklessen zijn zwaar en vergen ook veel concentratie.”

“Dat klinkt minder.”

“Ik weet het. Laat het je echter niet ontmoedigen. Hoewel je veel zal moeten afleren zag ik al wel dat je talent had. En dat talent gaan we helemaal smeden tot een goede volwaardige krijger. Het zou zonde zijn als jouw talent verloren ging. Als je liever hoefsmid zou worden moet je het nu zeggen. Ik zeg er alleen wel bij, dat ook dat vak een opleiding vraagt.”

“Getsie.”

“Iedere Elf heeft het zwaar als hem of haar een vak aangeleerd wordt. We moeten allemaal door die zure appel heen bijten. Sommigen gaat dat beter af dan anderen. Uiteindelijk is iedereen die het vak eenmaal goed onder de knie heeft en begint uit te blinken in zijn vak dankbaar voor de harde vecta's die hij of zij heeft moeten doorstaan.”

“Zoiets zei Oom Moriquo ook al.”

“En Heer Moriquo kan het weten,” zei Ellanor bars. “Hij is de allereerste Elf van de Eerste Generatie en hij heeft al veel Elfen zien ploeteren om het kind achter zich te laten en een man of vrouw te worden. Dacht je dat Pyrina, die nu lekker in de zon ligt te slapen het

makkelijk heeft?”

“Waar leert zij dan voor?”

“Genezing,” zei Ellanor “Het is een tak van magie die behoorlijk lastig is. Er zijn geen goden die je daarbij kunnen helpen¹ dus moet Pyrina het geheel op eigen kracht doen. Haar meester heeft gezegd dat ze met me mee moest komen als ik jou zou opleiden. Jij bent haar huiswerk.”

“Huiswerk?”

“Je loopt het risico gewond te raken als we straks met echte zwaarden gaan trainen en dan gaan haar zachte handjes jou weer oplappen. Kun je er vast aan wennen om in haar armen te liggen, want ik weet dat je dat in de toekomst nog vaak zal gebeuren en niet alleen maar om door haar geheeld te worden.”

Halbanor was al lang de tel kwijt geraakt hoe vaak Ellanor toespelingen had gemaakt over hem als mogelijke huwelijkskandidaat voor Pyrina, maar hij was het onderhand wel spuugzat. Oké, toegeven, ze was mooi, ze leek ook heel lief en ze had iets betoverends als ze lachte. Toen Moriquo de dag ervoor voor het eten zorgde was ook duidelijk dat ze heel behulpzaam was, wat heet, ze nam het koken bijna over. Haar kookkunst was ook nog eens een keertje subliem te noemen. Ook had ze een vlotte babbel zo bleek aan tafel en ze bleek ook nog eens prachtig te kunnen zingen. Toegegeven haar ogen waren ook prachtig en het was extreem moeilijk je blik af te wenden als je ze aankeek. Ze had hem die ochtend ook nog eens op een hele lieve manier wakker gemaakt zodat hij rustig wakker kon worden omdat Ellanor niet veel later met veel lawaai met de deur in huis viel en Pyrinas manier van wekken was toch een stuk prettiger. Oh ja, we mogen niet vergeten die grote drinkhuid vol van dat lekkere Yasharbessensap die ze vers voor hem geperst had. Maar was dat nu echt alles?

“Nog een keertje, hoe heet dit?” klonk de barse stem van Ellanor.

“Eh... de greep?”

“En dit?”

“De pareerstang.”

“Zeer goed,” zei Ellanor. “Onthoud jongen. Doorbijten. Wat je ook

¹ Het moet gezegd worden dat dit verhaal zich duizenden jaren voor de geboorte van Weniaria, die later Godin der Genezing zou worden afspeelt.

wilt bereiken je zult altijd moeten doorbijten. Pyrina houdt ook niet van jongetjes die bij het minste of geringste opgeven.”

“Dat hoeft ze ook niet.”

“Haha, we spreken elkaar nog wel nader! Genoeg voor vandaag, morgen ken je alle onderdelen uit je hoofd.”

Quayaro

Het water drupte langs de met mos begroeide muren. Het was hier vies, muf en koud. Het brood was hard en droog. Moest een man hier nu van eten? Toch nog maar een hap. Getverdegetver, wat was dit smerig, zeg. Hoe durfden ze hem dit te geven? Hoe durfden ze het überhaupt “voedsel” te noemen? Zelfs varkensvoer moest nog beter smaken dan dit. Nog een hap. Het was bijna niet te kauwen. Het doorslikken deed gewoon pijn. Nog maar een slok water om het weg te spoelen. Nog een klein stukje van dit “brood”. En nog maar een slok water. Eindelijk, dat was weg. Zijn maag deed pijn. En het ergste was, hij wist dat hij morgen ditzelfde excuus voor brood weer te eten zou krijgen.

Er klonk wat gepiep in de verte. Dat betekende dat er iemand deze verdieping op gekomen was. Niet interessant. Als het nu iemand was die hem hieruit kwam halen.

“Dit is hem, mevrouw,” klonk opeens een stem. “Kapitein Quayaro van het Grubum-legioen.”

“Dank u wel, cipier” klonk een vriendelijke vrouwenstem. “Wilt u zo vriendelijk zijn mij de cel in te laten?”

Quayaro deed één oog half open. Wat voor wijf zou het in haar hoofd halen hem in deze erbarmelijke omstandigheid lastig te vallen?

“Mevrouw wilt u echt geen extra bewaking?”

“Ik dank u voor uw bezorgdheid, maar zijne majesteit heeft bevolen dat dit gesprek vertrouwelijk moest blijven. Bovendien ben ik niet zo bang uitgevallen.”

“Zoals u verkiest.”

Quayaro besloot de blijven doen alsof hij sliep.

“Kapitein Quayaro, u houdt mij niet voor de gek, ik weet dat u wakker bent. Kom overeind alstublieft.”

Quayaro opende zijn ogen. Hij draaide zijn hoofd opzij. Er stond een vrouw in zijn cel waarvan hij moest toegeven dat ze er niet bepaald lelijk uitzag.

“Ik ben KOLONEL Quayaro,” bromde hij.

“Ik las in uw stukken dat u inderdaad deze rang zou krijgen,” zei de vrouw vriendelijk. “Ik hoop dat u begrijpt dat deze promotie gezien de omstandigheden is ingetrokken.”

Quayaro bromde en ging zitten. Hij veegde zijn vleugels in de mos waardoor deze behoorlijk vies werden. Hij deed ook geen moeite de mos uit zijn vleugels te vegen. Voor Befindo's is bewust met onverzorgde vleugels iemand ontmoeten een teken van algehele verachting. De vrouw leek echter niet onder de indruk.

“Mijn naam is Oranya,” zei ze vriendelijk.

“Ah, de stichter van het huis van Gandron,” zei Quayaro sarcastisch. “Persoonlijk adviseur van de koning, naar ik meen?”

“U kent me dus,” zei Oranya nog steeds even vriendelijk. “Dat maakt de zaken een stuk makkelijker.”

“Het moet nogal belangrijk zijn als de koning zijn hoge piefen naar mij gaat sturen. Kom je mij hieruit halen?”

“Ik heb niet de volmacht gekregen je hieruit te halen. Ik kan echter wel advies uitbrengen aan Zijne Majesteit. U begrijpt dat mijn advies zal afhangen van hoe u zich verder tegen mij gedraagt.”

“Vanzelfsprekend,” zei Quayaro terwijl hij nog wat extra mos in zijn vleugels smeerde.

“Wat ik mij afvraag, meneer Quayaro,” ging Oranya onverstoorbaar verder, “is waarom een succesvol soldaat, kandidaat voor de rang van kolonel, de hoogste rang die voor een soldaat die niet in het Elite Korps des Konings heeft gediend haalbaar is en daarbij ook maar zelden aan een soldaat die niet in het Elite Korps gediend heeft wordt gegeven, zijn promotie en eigenlijk zijn hele loopbaan vergooit en mogelijk zelfs zijn leven door een aanslag te plegen op de gouverneur van Shalka?”

“Ben je ooit in Shalka geweest? Waarschijnlijk niet. Waarschijnlijk heb je Aeria nooit verder gezien dan dat Utopische Rayal en je mooie villa in Gandron. Wat kan jullie het schelen dat het noorden van Shalka aan het uithongeren is en men in Yv elkaar de schedel inslaat voor een simpel broodkorstje? Die broodkorstjes zijn dan gelukkig beter te eten dan die stenen troep die ze me hier voorschotelen.”

“Ik...”

“Ga maar eens naar die staten toe, trut! En dan mag ik hopen dat

zo'n teer wijf als jij nog levend terugkomt want de moraal is zo laag dat ze je waarschijnlijk levend opvreten. Kannibalisme is daar al lang geen taboe meer! Jij weet niets van wanhoop, dus hou je bek, muts!”

“Kapitein Quayaro, mag ik u erop wijzen dat ik wel bevoegd ben u te degraderen, of zelfs volledig van uw rangen te strippen. En als u mijn gezelschap niet op prijs stelt kan ik u ook voorgeleiden aan de krijgsraad, maar die zal u waarschijnlijk vierendelen.”

“*Whatever*,” zei Quayaro. “Ik ben waarschijnlijk nog van waarde voor de koning anders had mijn executie al plaatsgevonden, of niet dan?”

“U bent een van de beste en trouwste soldaten die het leger ooit gehad heeft. Waarom heeft u dan meegewerkt aan een aanslag op deze gouverneur?”

“Heeft u kinderen?”

“Is dat een dreigement?”

“Nee, een simpele vraag. Heeft u kinderen?”

“Ja.”

“Hoe zou u reageren als iemand zonder enige reden uw kinderen zou vermoorden?”

“Is dat een dr...”

“Nee, dat is een vraag. Van één ouder aan een andere. U zou moeten weten dat niets erger is dan de dood van je eigen kinderen te moeten meemaken. Toch?”

“Eh... ja...”

“Natuurlijk weet iedere ouder dat niet iedereen eeuwig blijft leven. Soms is het lot erg ongunstig gezind. Toch hoop je altijd dat jouw kinderen gespaard blijven.”

Quayaro snoof even.

“Delisto had dit geluk niet en dat was geen beslissing van het lot. Die aasgier die jij gouverneur noemt heeft hem laten onthoofden alleen maar omdat hij honger had.”

“Delisto? Wie is Delisto?”

“Mijn zoon,” bromde Quayaro. “Zijn vader werkt zich de pleuris om hem te kunnen voeden, maar wat kon ik hem geven? Niets! Het hele noorden van Shalka is kaal. Het zuiden, daar heeft men nog eten, maar ieder die het pakt wordt onthoofd. Ze zijn zelfs een torenhoge muur aan het bouwen om vooral niet met het noorden te hoeven delen.”

Quayaro zuchtte.

“En dan te denken dat ik met mijn jongen van Yv naar Shalka was gevlogen in de hoop daar wel wat te vinden. Nu zeg ik Yv, maar dat is ook alleen omdat u dan begrijpt wat ik bedoel. Reuvenburg, daar kom ik vandaan. Totdat Yv het land annexeerde in de hoop ons kaal te kunnen plukken omdat ze zelf niets meer te vreten hadden. Als ik Delisto daar niet weggehaald had, hadden ze hem opgevreten. En wat gebeurt er? In Shalka vangen we ook al bot en mijn zoon wordt onthoofd. Vijf was hij, hoor je me...!? VIJF!”

“Het spijt me ontzettend dit te horen, kapitein Quayaro.”

“Ach zeik toch niet, bitch!” snauwde Quayaro. “Die klootzak van een gouverneur wist me te ontsnappen en deelt nog steeds de lakens uit en ik zit hier in een cel. Breng mij gerechtigheid en haal me hier uit en geef me zijn hoofd als premie, dan hebben we iets om over te zeiken, ik bedoel, praten.”

“Ik begrijp het verdriet om het verlies van uw zoon, maar ik heb daar geen schuld aan dus sla alstublieft een andere toon tegen mij aan.”

“Whatever.”

“Wat beschrijft is echter zeer ernstig,” zei Oranya vastbesloten om haar waardigheid hoog te houden. “Ik ben belast met een onderzoek naar een aantal zaken en wat u beschrijft heeft hier mee te maken. Zou u mij meer kunnen vertellen over die situatie in de deelstaten Shalka en Yv?”

“U gaat me toch niet vertellen dat u niet op de hoogte bent. Of doet de ADVI tegenwoordig zo slecht haar werk?”

“Ik vraag het nu niet aan de ADVI, ik vraag het nu aan u!”

“Ik heb gezegd wat ik te zeggen heb,” bromde Quayaro. “Als ze mij zo nodig willen vierendelen gaan ze hun gang maar, wat kan mij dat nu schelen?”

“U brengt geen eer aan uw zoon door uzelf te laten vierendelen,” zei Oranya.

“Breng ik dan wel eer aan mijn zoon door nog langer een koninkrijk te dienen dat door-en-door rot is en de moordenaar van mijn zoon niet hoeft te boeten voor zijn daad? Pleur toch snel een end op zeg!”

“Kan ik u echt...”

“CIPIERS! DE DAME IS KLAAR MET MIJ! KOM HAAR MAAR HALEN!”

Oranya zuchtte.

“Als u nog van gedachten verandert kunt u altijd naar mij vragen.”

“Dat is dan mijn ene oor in gegaan en het andere weer uit,” bromde Quayaro terwijl hij weer ging liggen. “Zolang mijn zoon geen eer aangedaan wordt ben ik voor niemand beschikbaar!”

Oranya liep de cel uit nadat deze door de cipier was opengedaan. Quayaro had door dat ze nog even naar hem keek.

“Ben je nou weg of niet?”

Oranya liep de cel uit. En Quayaro zuchtte.

“Eindelijk,” bromde hij. “Ik dacht dat ze nooit weg zou gaan!”

Yulería

Met een luide knal sloeg Yuleria de deur achter zich dicht. Luid stampvoetend liep ze naar de omheining van het dorp. Een jongeman keek en zag het boze gezicht van Yuleria.

“Vrouwe Yuleria wat is er met u aan de hand?”

Van deze vraag kreeg hij spijt want met een simpel tovertoken van Yuleria vloog de jongen achteruit en viel tegen een stapel brandhout die meteen instortte en over hem heen viel. Yuleria interesseerde het geen bal. Ze liep verder naar het bos en al snel was ze uit het gezichtsveld van iedereen verdwenen. En toen viel ze op haar knieën en barstte in tranen uit.

Yuleria opende haar ogen en zag vaag het plafond van haar hut. De hoeveelste keer was het dat ze dit droomde? De hut was heel donker, alles wat ze goed kon zien kwam door het licht van de maan Lunar dat via het venster naar binnen scheen. Yuleria stapte uit bed. Het was niet bepaald warm in de hut en misschien mede door haar slechte droom leek de kou in haar blote lijf te snijden. Ze pakte snel een laken van haar bed en sloeg het om. Ze liep naar het raam en keek naar de maan.

Hoe lang was het geleden? Hoe lang was het geleden dat ze dit echt had meegemaakt?

Hoe zou het nu zijn in dat dorp? Ze kon zich niet herinneren dat ze sinds die bewuste dag ooit nog een keer terug was gegaan naar dat dorp. Wilde ze eigenlijk ook wel terug? Tenslotte zat het dorp vol met egoïstische, arrogante ballen gehakt die totaal geen enkele vorm van zelfreflectie hadden. Waarom zou ze zich ooit nog willen vertonen in zo'n achterlijke gemeenschap?

Met veel weemoed dacht Yuleria terug aan de Tuin van de Schepping waar zij als hekkensluiter geschapen werd door de Schepper Yoyendo. Ze was de honderdste Elf van de Eerste Generatie. Misschien was de korte tijd die ze in de Tuin had doorgebracht wel het beste moment van haar leven geweest. Wat

had ze aan de andere Elfen gehad? Stelletje idioten! Derde Generatie Elfen die geen flauw benul hadden van hoe zaken zaten. En waren de andere Elfen van de Eerste Generatie, zoveel beter? Ze had in haar dromen het hoofd van Moriquo al vaak op een staak gespietst om van dat arrogante wijf Amora nog maar te zwijgen. Dat ze ooit door een monster opgegeten zou worden was slechts een kwestie van tijd. Het was dan ook onbegrijpelijk dat uitgerekend zij zou herrijzen als Godin van de Liefde.

Wie van de eerste generatie was dan wel te pruimen? Genetica? Nah, al wat zij kon doen was voor zich uit dromen.

Seya? Lyh-Li? Jaxxal? Rosetta? Die waren eigenlijk ook behoorlijk vol van zichzelf, om over die bitch van een Whizzy al helemaal te zwijgen. Nee, het leven alleen was veel beter. Niemand kon hier de ezel uithangen. Niemand kon haar hier verder nog kwetsen. Totale rust. Heerlijk!

Ze pakte een kruik uit een kastje en liep naar buiten. De wind waaide zachtjes door Yulerias gitzwarte haar. Ze liep naar de beek die net buiten haar huisje stroomde en vulde de kruik. Ze nam een slok. Het water was vrij koud, zoals altijd. Zelfs als de kraaien van het dak vielen was dit water nog koud. Langzaam liep ze terug naar haar huisje. Ze schonk wat water in een beker en deed er wat kruiden in. Volgens Whizzy hadden deze kruiden een rustgevende werking. Voor wat haar mening waard was.

Yuleria nam nog een slok. De smaak was smerig, maar toch leek er inderdaad wel een rustgevende werking van dit mengsel uit te gaan. Yuleria moest het toegeven dat Whizzy misschien een arrogante kop had en zichzelf helemaal geweldig vond, maar ze wist wel waar ze het over had als ze het over de uitwerking van kruiden op je lichaam en geest had.

Rustig ging Yuleria weer op haar bed zitten en keek zo nog een tijdje voor zich uit. Ze opende de la van een klein kastje dat naast haar bed stond en haalde er een houten plankje uit. Hierop stonden cijfers van 1 tot en met 20. Yuleria knipte in haar vingers en een lichtblauw streepje verscheen op de plank en bewoog naar de "1". Dit plankje was Yulerias tijdmetre. Met veel ingewikkelde magie had ze het ding gemaakt. Ze moest het ding regelmatig opnieuw instellen zodat hij weer de juiste tijd aangaf, maar echt ver week het ding nooit

af. Het moest dus ongeveer 1 vecta zijn. 1 vecta na middernacht. Het was dus echt zaak dat ze weer zou gaan slapen. Ze legde het plakje weer terug in de la en de blauwe streep vervaagde weer langzaam. Ze sloot de la en ging weer liggen en sloeg de deken om zich heen.

Het was te hopen dat ze niet weer dezelfde droom zou krijgen. Langzaam sloot ze haar ogen. Whizzy had gelijk, deze kruiden gaven echt rust opgelost in water. Het duurde niet lang of Yuleria viel vredig in slaap.

Jaxxal

“Zeg, boef, je vrouw vond het goed dat je in mijn hut sliep, maar vond ze het ook goed dat je het met mij deed?”

“Dat vraag je nu? Nu we het al gedaan hebben?”

“Beter te laat dan nooit, Jaxxal.”

“Laat ik me sterker uitdrukken, Lyh-Li. Het feit dat je Zerimbor in de praktijk hebt aangeleerd hoe je als man een vrouw moet bevredigen, deed Ampèra besluiten mij juist de opdracht te geven het met jou te doen, maar wel op één voorwaarde.”

“En dat is?”

“Daar Zerimbor niet de eerste jongen was die je les hebt gegeven, begin je aardig een reputatie als seks instructeur te krijgen. Ampèra zei dat je mij eens iets nieuws moet leren wat ik nog niet wist, wat ik op haar in de praktijk kan brengen.”

“Jeee.... Dat vrouwtje van jou is wel veeleisend. Dat is nog niet zo makkelijk.”

“Je krijgt die jongens toch ook van alles aangeleerd.”

“Da's een makkie. Weet je wat het is met jongetjes die je aan het ontmaagden bent? Ze weten nog niets, ze moeten alles nog leren. Zo'n oude rot als jij die al bijna net zo lang meegaat als ik moet toch onderhand wel weten hoe het allemaal in elkaar steekt. En Ampèra is zelfs nog veel ouder dan ik. Ik weet echt niet of ik nou echt zoveel meer ervaring heb dan zij.”

“Dat je dat nu pas zegt zal Ampèra niet zo leuk vinden.”

“Nou jij slaapt volgende nacht hier toch ook? Ik zal vandaag mijn hersens eens kraken of ik iets weet.”

Lyh-Li stond op en vulde twee bekers met Herbanos, een typische Elfenthee die erom bekend stond rustgevend te zijn. Jaxxal bekeek haar nog eens goed. Toegeven, Ampèra was de vrouw die zijn hart had. Lyh-Li was nu hij haar als lustobject mocht gebruiken wel een erg mooi lustobject. Ze liep naar hem toe en stopte hem een beker in zijn handen.

“Zeg eens, mooie jongen. Morgen komt Vanvalkon in het dorp.

Waarom zouden we morgen onszelf niet de moeite om zelf te koken besparen en bij hem gaan eten. Als je je voorkeur voor je gerecht opgeeft kan ik kijken of ik dat morgen voor je kan reserveren terwijl je met het dorpshoofd praat.”

“Waarom zou ik mijn eten bij Vanvalken gaan halen als ik jou kan opeten. Zeker weten dat je veel lekkerder smaakt.”

“Als je me opeet ga ik dood.”

“Is dat een bezwaar dan?”

“Ach, als ik dan toch dood moet is het voelen van jouw tong als laatste wat ik meemaak nog niet zo slecht, maar ik prefereer toch wat langer te leven.”

“Jammer,” zei Jaxxal. “Als hij een ree heeft met Veroknollen en kool zit ik misschien te vol om jou op te eten.”

Lyh-Li giechelde even.

“Je was hier om het stamhoofd op de hoogte te brengen van wat er zoal in het land gebeurd was. Kun je mij ook het een en ander vertellen?”

“Ik denk dat je zelf een aantal dingen al kunt invullen, Lyh-Li,” zei Jaxxal. “Het aantal Elfen dat hun kinderen laat vechten met een zwaard of anders met dolken is explosief gestegen sinds het Myster incident waardoor er meer monsters zijn gekomen. De laatste namen die me ter ore zijn gekomen zijn Halbanor en Palesta. Halbanor is nu onder training bij Ellanor en Palesta zou door mij opgeleid worden ware het niet dat ik dat met mijn agenda niet ingedeeld krijg, dus nu doet Yemira dat. Halbanor lijkt het goed te doen. Yemira zal Palestas opleiding in mijn plaats goed invullen, dat weet ik zeker.”

“Halbanor? Is dat niet...”

“Ja, de jongen van Moriquo,” zei Jaxxal. “Als ik hem aankijk doet hij me aan iemand denken, maar ik weet niet aan wie. Ik heb hem verder niet gesproken. Ik moest alleen Moriquo even spreken en toen zag ik hem. Hij lijkt wel uit het juiste hout gesneden om een zwaard te hanteren, maar dat kan Ellanor beter beoordelen dan ik.”

“Ik begreep dat de jongen niet van Moriquo zelf is, maar weet je van wie hij dan wel is?”

“Nee,” zei Jaxxal. “Ik heb het idee dat dat priesteresje die hem helpt bij de opvoeding van Halbanor, ik ben haar naam even kwijt, er meer van weet, maar ik krijg geen woord uit haar en Moriquo houdt ook zijn

kaken stijf op elkaar. Och, ik kom er vroeg of laat toch wel achter en zo belangrijk is het nu ook weer niet.”

“En je had geen tijd om een meisje op te leiden?”

“Nee,” zei Jaxxal. “Ik heb haar nog helemaal niet ontmoet, ze zal heus wel goed zijn, want je weet dat ik heel kieskeurig ben over mijn leerlingen, dus zijn de meeste Elfen die hun kinderen bij mij aanmelden nogal zeker van hun zaak. Ik moet op het moment gewoon veel te veel rondreizen en bovendien heb ik nog twee leerlingen en die liggen allebei achter op schema en dat ligt niet aan hen. Dat ligt echt aan het feit dat ik ze de laatste tijd heb moeten verwaarlozen en daar baal ik van als een stekker. Moet ik dan nog een derde leerlinge erbij nemen? Bij Yemira is ze in goede handen. Ik heb haar zelf opgeleid en ze was een van mijn beste leerlingen tot nu toe. Als zij die Palesta niet opgeleid krijgt, kan niemand het.”

Jaxxal zette zijn lege beker op een tafeltje naast het bed en greep Lyh-Li vast en klemde haar tegen zich aan.

“Morgen heb ik het gesprek met het dorpshef en daarna moet ik naar het Drakenkasteel. Seya heeft me ontboden. En zij zal me niet zo verwennen zoals jij dat doet en het zal even duren voordat ik Ampèra weer in mijn armen mag sluiten. Laten we daarom even doen of ik veel van jou hou en jij niet zonder mij kan en even lekker van die fantasie genieten.”

“Leuke fantasie. Zo heerlijk onrealistisch. Ik hou daar wel van,” zei Lyh-Li en Jaxxal voelde een schok door zijn lichaam heen gaan.

“Wat deed je daar?”

“Ah, ik heb iets gevonden wat je nog niet weet. Ik leer je morgen wel wat ik deed, nu wil even mezelf en jou zo verschrikkelijk moe maken dat we zo totaal geradbraakt op elkaar in slaap vallen.”

Jaxxal glimlachte.

“Dat klinkt als een goed idee.”

Oranya

Oranya streek neer in een klein dorpje in de deelstaat IJpemarinalilabruksoma. Een staatje zo klein dat op de meeste kaarten de cartografen meer ruimte nodig hebben om de naam van dit staatje op te schrijven dan om het staatje zelf te tekenen. De naam van dit dorpje was echter veel korter: Il. En het dorpje zelf. Was dit een dorpje?

Oranya keek rond naar de ravage. Tot haar grote afgrijzen moest ze constateren dat kapitein Quayaro niet had overdreven toen hij vertelde dat kannibalisme geen taboe meer was. Er lagen aangevreten karkassen van diverse Befindo's, zowel mannen als vrouwen. Natuurlijk kon het een monster invasie zijn, maar daar leek het niet op. De karkassen leken duidelijk gebraden aan het spit, iets wat een roofdier of monster doorgaans niet zou doen. Zelfs kinderen leken aan het spit geregen.

Wie hier ook had huisgehouden, Oranya hoopte dat haar koninklijke insigne haar zou beschermen. Ze begon driftig aantekeningen van de gruwelijkheden te maken. Ze schreef van alles op en hoopte dat de koning dit alles serieus zou nemen. Ze ging de hele vlakte af. Alles was kort en klein geslagen en het was duidelijk dat de rieten daken van de huisjes gebruikt waren als brandstof om de slachtoffers aan het spit te braden. Oranya inspecteerde een van de weinige gebouwen die nog het meeste herkenbaar waren als "huis". De deur was verwijderd en dat gold ook voor de complete inboedel. Oranya besloot niet naar binnen te gaan, uit angst voor instortingsgevaar. Opeens leek ze gekreun te horen. Ze rende in de richting van het geluid. Het kwam van onder een bergje stenen. Met grote inspanning verwijderde een aantal stenen tot het gezicht van een man zichtbaar werd.

"Komt u me afmaken? Wees genadig en doe het snel!"

"Nu, meneer," zei Oranya. "Ik haal u eronder uit. Ik breng u naar de geneesheren van paleis Rayal."

"Heb genade, mevrouw," zei de man. "Paleis Rayal is hier yarko's

ver vandaan. Ik zou de reis niet overleven. U kunt me beter hier meteen afmaken. Ik heb toch niets meer om voor te leven.”

“Wie bent u? Wat is hier gebeurd?”

“Niet van hier?”

“Mijn naam is Oranya, stichter van het huis van Gandron. Ik ben adviseur en gezant van de koning.”

“Als het kalf verdronken is dempt men de put, zoveel is alweer duidelijk. Hij had beter eerder een gezant kunnen sturen.”

“Maar wat is er gebeurd?”

“De bewoners van het dorp Halva hadden geen eten meer, dus hoopte ze het te kunnen krijgen door II te plunderen. Toen ze doorhadden dat wij misschien nog minder hadden dan wat er in Halva te halen was sloegen ze aan het moorden en plunderen.”

“Wat?”

“Ik moest toekijken hoe ze mijn vrouw en zoon aan het spit regen en... en opaten.”

“Dat kunt u niet menen!”

“Toen ik protesteerde staken ze mijn ogen uit. Ik wil niet meer. Alstublieft maak mij dood.”

“Dat mag ik niet doen,” zei Oranya. “Mijn bevoegdheden als gezant staan dit simpelweg niet toe.”

“Wat kunnen mij uw bevoegdheden nou schelen? Zij die hier moorden plunderden en mijn dorpsgenoten verslonden hadden daar ook geen boodschap aan. Ze lieten mij achter. Hun maag was vol, zeiden ze. Ze gooiden die stenen over me om me een langzame dood te laten sterven.”

“Als u bereid bent uw verhaal aan de koning te doen, kunnen wij ervoor zorgen dat de plundersaars van dit dorp gepakt worden.”

“Een druppel op een gloeiende plaat. U vindt ze toch niet meer. Het is nog maar de vraag of ze nog wel in Ijpemarinililabruksoma zijn. We hoorden al dat meer delen van Aeria soortgelijke dingen gebeuren. We hadden alleen nooit gedacht dat dit ooit naar Ijpemarinililabruksoma zou komen. Laat de koning toch stikken, hij kan hier toch niets meer aan doen en ik wil dood. Misschien dat Shalaga me genadig is en mij naar mijn vrouw en zoon toestuurt.”

De man ging liggen.

“Bent u er nog? Als u me niet wil doodmaken hoeft u ook vooral niet

langer te blijven.”

Oranya bekeek de man nog een paar keer. Wat moest ze doen? De man aan zijn lot overlaten? De man doden? Hem overtuigen dat het leven nog de moeite waard was leek echt geen optie meer.

“Ik.... zal zo snel mogelijk een bode sturen u verder te helpen.”

“Zeg hem dat hij een vers geslepen zwaard meeneemt. Zo scherp mogelijk, dan gebeurt het tenminste snel. Als het tegen de tijd dat hij hier is nog nodig is.”

Palesta

Met haar hoofd op een steen liet Palesta het koude water van de beek over haar lijf heen stromen. Honderdveertig was ze nu. Vandaag zou ze beginnen aan haar training in het gebruik van dolken en de sluipkunst. Nu kon ze zich al aardig met dolken verdedigen als dat moest, maar nu zou het echte werk beginnen. Haar vader had het de afgelopen tijd al een paar keer gezegd. Het wordt tijd dat het meisje Palesta verdwijnt en de vrouw Palesta tevoorschijn komt.

Wilde Palesta eigenlijk wel een “vrouw” worden? Een “meisje” zijn was veel leuker. Als meisje kon je lekker ravotten, in bomen klimmen of wanneer je wat rust wilt, in de beek gaan liggen, zonder je om iets te bekommeren. Vrouw zijn was maar saai. Je moest op zoek naar een man om kinderen te krijgen, daar voor gaan zorgen. Constant meehelpen het dorp te bewaken. Meehelpen naar voedsel te zoeken. En zo nog meer van die saaie rotklusjes. Moest ze nu echt een vrouw worden?

“Vrouw zijn heeft ook weer voordelen,” had heer Moriquo haar verteld. “Je hoeft niet constant aan je ouders verantwoording af te leggen als je ergens heen wilt en als er belangrijke zaken staan te gebeuren is het mogelijk dat het dorpshoofd ook naar jouw mening vraagt hetgeen hij bij een meisje nooit zou doen.”

Nou dat kon allemaal wel wezen, maar woog dat op tegen de nadelen?

Palesta deed haar ogen open en keek opzij. De beek liep dwars door het dorp dus iedereen kon haar zo zien liggen, maar omdat Elfen nu eenmaal niet opkijken van een beetje meer of minder bloot liet iedereen haar haar gang maar gaan. Palesta vond het dan ook niet erg dat iedereen haar kon zien liggen. Het nadeel was alleen dat zodra de meester zou komen ze zo gevonden zou zijn en daarom was ze liever ergens gaan liggen waar ze niet gezien kon worden. Ze mocht alleen het dorp niet uit van haar vader omdat dat zonder begeleiding te gevaarlijk zou zijn. Goed, daar hebben we dan dat voordeel waar Heer Moriquo het over had. Als “vrouw” kon ze zich

wel buiten het dorp verstoppen. Het nadeel was dat het werk dat ze dan moest doen zichzelf niet deed en ze daar zeker op aangesproken zou worden, dus dat hief elkaar eigenlijk alweer op.

Het liefste zou ze aan Vrouwe Yuleria vragen of er niet een toverspreuk bestond om een meisje te blijven. Maar met het karakter waar Vrouwe Yuleria om bekend stond wist ze niet zeker of ze dat wel durfde.

“Kijk, ik word verwend. Dat is een schone aanblik in de beek.”

Palesta keek verschrikt op.

“Blijf vooral liggen,” zei een vrouw die op de kant stond. “Ik ben verzot op vrouwelijk schoon, weet je. Vooral hoe het water over je heenloopt maakt het plaatje helemaal compleet.”

“Oh,” zei Palesta en ze wist niet echt goed wat ze met dit dubbelzinnige compliment moest.

“Mijn naam is Yemira,” zei de vrouw. “Ze noemen mij ook wel de dolken-prinses. Ik was naar hier gekomen om een meisje op te leiden dat Palesta heet. Ben jij dat toevallig?”

Palesta had het liefste gelogen. Ze besepte echter dat het totaal geen zin had.

“Ja, dat ben ik.”

“Ik zou je eigenlijk korting moeten geven vanwege dat mooie beeld wat je me gepresenteerd hebt, maar ik ben bang dat mijn vriendin dan jaloers wordt,” zei Yemira. “Bovendien ben je ook een beetje te jong voor mij en denk ik dat jouw voorkeur toch naar jongens uitgaat. Maar goed, aan alles komt een einde, ook aan een mooie aanblik. Kom uit dat water en trek je kleren aan. Ik ga intussen even met je vader spreken.”

Palesta zag hoe Yemira in de richting liep van haar huis. Palesta wist dat ze er verstandig aan deed om uit het water te komen en zich snel aan te kleden zoals Yemira had opgedragen. Als ze dat nu niet zou doen zou haar vader wel komen om haar alsnog eruit te halen en dat zou niet bepaald zachtzinnig gebeuren. Ze stond op en liet nog even het water langs haar voeten stromen.

Nadat ze op de kant gekomen was kleepte ze zichzelf vlug aan en dat was net op tijd want blijkbaar had Yemira niet veel met vader te bespreken, want ze was al redelijk snel weer terug met haar vader.

“Wacht nog maar even met je bovenkleding aan te trekken,” zei

Yemira.

Palesta keek verbaasd.

“Geef je bovenkleding maar even aan je vader, ik wil je even fysiek bekijken.”

Palesta gaf haar shirt aan haar vader, maar hoopte dat Yemira verdere geile praat voor zich zou gaan houden. Yemira pakte een van Palestas armen en voelde er aan en de manier waarop deed flink zeer.

“Sorry,” zei Yemira, “met je spieren zit het in ieder geval goed, trek je bovenkleding nu maar weer aan.”

Palesta trok haar kleding aan en ging op een steen zitten. Ze pakte een laars en terwijl ze deze aantrok zei Yemira.

“Wat ik jou ga leren is een kunst op zichzelf. En is totaal niet te vergelijken met wat die daar aan het doen zijn.”

Palesta keek in de richting waar Yemira wees. Daar waren Halbanor en Ellanor met houten zwaarden aan het oefenen.

“Ik zal er niet neerbuigend over doen. Wat Ellanor en zijn leerling aan het doen zijn, is vooral de directe confrontatie met de vijand aangaan. De klappen zijn hard. Die manier van vechten zal er ook voor zorgen dat de vijand de aandacht op jou houdt en dat betekent dat je jezelf goed moet beschermen. Dus zware bepakking.

“Onze manier van vechten is echter die van sluipen de vijand in het ongewisse laten en op het juiste moment toeslaan. Tsjak, dood, en het monster zal nooit de tijd hebben gehad om te beseffen wat hem overkomen is. Dus geen zware zwaarden en geen pantsers om jezelf te beschermen wat dat zou je aanwezigheid verraden. Ons nadeel is dus dat we heel kwetsbaar zijn dus uiterste voorzichtigheid is geboden.”

Palesta knikte.

“Die jongen van Ellanor heeft wel talent met het zwaard, dat moet ik hem nageven, maar als hij geen talent had zou Ellanor hem nooit tot leerling gemaakt hebben, daar ken ik die man goed genoeg voor. Is dat leuke meisje zijn dochter? Die studeerde toch genezende magie?”

“Eh, ja,” zei Palestas vader.

“Dat kan leuk worden,” zei Yemira. “Ik zal eens een woordje met Ellanor wisselen. Als jij straks wat verder bent in de opleiding kunnen we goed onze lessen met die van hem combineren.”

“Maar een sluipvechter is toch altijd alleen?” zei Palesta verbaasd.

“Goed punt,” zei Yemira, “maar sluipvechters doen niet alles alleen. Soms kunnen wij van grote waarde zijn om een krijger als Ellanor te hulp te schieten. Ellanor is misschien een groot zwaardmeester maar ook hij kan niet alles alleen, dus wat kun je dan doen? Ellanor kan ervoor zorgen dat alle vijanden vooral de aandacht op hem houden zodat jij het monster van achter kan besluipen en toeslaan. Als hij er dan voor kan zorgen dat de andere monsters jouw actie niet doorhadden kun je makkelijk doorsluipen naar de volgende prooi. Dat leuke meisje van hem kan als ze daar op getraind is ook nog haar magie aanwenden om wonden te genezen tijdens het vechten en zo kun je een mooi team vormen. Je zult dus alleen je mannetje moeten kunnen staan, maar ook in een groep.”

Palesta knikte.

“Ga eerst maar eens naar huis om te eten en haal dan ook je dolken, hoewel ik je ze bij de eerste lessen nog niet zal laten gebruiken wil ik wel zien wat voor materiaal jij hebt.”

“Goed.”

“Dan zie ik je over een vecta terug, ik ga intussen eens kijken hoe die jongen van Ellanor het doet. Zorg ook dat je kleding aanhebt die vies of beschadigd mag raken, want we gaan straks de bossen in.”

Palesta liep met haar vader mee naar huis. Ze wist nog niet goed wat ze van haar nieuwe meesteres moest vinden, maar het was duidelijk dat ze haar zaken goed kende. Dit konden wel eens interessante lessen gaan worden. Misschien had “vrouw” worden dan toch nog één groot voordeel.

Halbanor

“Let op je voeten, jongen.... En let op je afstand....”

Halbanor voerde zijn zwaardslagen verder uit. Het was moeilijk. De nieuwe manier van bewegen was lastig en het eiste veel concentratie om niet op de oude manier terug te vallen.

“Goed, dat is genoeg,” zei Ellanor, en Halbanor was opgelucht door deze woorden want hij begon zich goed mee te voelen. Hij draaide zich richting Pyrina en keek verwonderd op omdat er een vrouw naast haar zat die hij nog nooit eerder gezien had.

“Let vooral niet op mij,” zei deze vrouw. “Ik ben alleen maar een toeschouwer. Jij bent dus de nieuwe leerling van Ellanor. Hoe heet jij eigenlijk?”

“Eh, Halbanor, mevrouw,” zei Halbanor.

“Mijn naam is Yemira,” zei de vrouw. “Ik wacht alleen maar even op mijn leerlinge. Palesta heet ze. Ken je haar?”

Halbanor knikte.

“Ik neem aan dat de dame naast mij Pyrina is. Een mooie dame. Als Ellanor het goed vindt had ik het wel geweten als ik jou was, jongen.”

Pyrina keek met een zeer afkeurende blik naar Yemira.

“Hoe ver is jouw jongen eigenlijk, Ellanor?”

“We zijn slechts een paar deca's onderweg,” zei Ellanor. “Waarom vraag je dat?”

“Ik wilde vragen of we, als ik mijn Palesta er klaar voor heb gestoomd, onze lessen kunnen combineren zodat zowel Halbanor als Palesta leren om in een gevecht samen te werken. Ik had begrepen dat Pyrina de kunst van het genezen aan het leren is, dus misschien kan zij het helen in een gevecht oefenen. Slaan we drie vliegen in één klap.”

“Dat klinkt als een goed idee,” zei Ellanor.

“Samenwerking?” reageerde Halbanor verbaasd.

“Ja, jongen, dacht je dat ieder gevecht alleen af kon?”

“Uh... ja....”

“Dan zal ik voor je eigen levensbehoud die gedachten maar meteen

hardhandig je hoofd uitdreunen. Samenwerking met een sluiper zoals Yemira of in ons geval haar leerlinge zal nog heel belangrijk worden. Je hoeft Palesta echt niet te mogen of meteen haar vriendje worden, want ik weet heus wel dat Pyrina dan jaloers wordt, m....”

“PA! HOU DAAR NOU EENS MEE OP!”

“Ik wilde dus zeggen, dat teamwork gewoon heel belangrijk is. Hoewel je van mij ook training met een boog gaat krijgen zullen we er ons niet op specialiseren en dus ga je in toekomstige lessen ook leren om samen te werken met gespecialiseerde boogschutters. Als er hier in dorp geen zijn kan Pyrina ons wel helpen omdat zij ook aardig met een boog overweg kan.”

“Maar ze was toch een genezer?”

“Als ze onverwacht wordt aangevallen door een monster, kan ze er niet altijd op rekenen dat er iemand zoals jij is die haar kan beschermen, dus een beetje wapenkennis is ook voor haar belangrijk.”

“Oh.”

“Maar goed, Yemira, ik zal je op de hoogte houden van de ontwikkelingen van Halbanor en als jij mij op de hoogte houdt van Palestas ontwikkelingen kunnen we een afspraak houden voor de teamlessen.”

“Afgesproken,” zei Yemira en Halbanor was er niet zeker van of hij nu zo blij was met deze deal.

“Maar terug naar onze les,” zei Ellanor. “Die is nu ver afgelopen, maar ik geef je wel huiswerk mee.”

“Huiswerk?”

“Jazeker,” zei Ellanor en hij liep naar een doek die over iets heen lag. “De slagen en stoten die we nu geoefend hebben ga jij vanavond dooroefenen. Op deze dummy.”

Ellanor trok de doek eraf en een houten pop kwam eronder tevoorschijn.

“Deze dummy heb ik voor je geregeld, het hout, waar hij van gemaakt is, is behoorlijk sterk dus je krijgt hem echt niet zo makkelijk kapot, zeker niet met dat houten oefenzwaard. Haal het voorlopig niet in je hoofd om je echte zwaard te gebruiken want je zou jezelf meer beschadigen dan deze dummy. Hij is van jou en deze dummy is voorlopig je beste vriend. Ik zou zeggen geef hem een naam want de